

မင်းမြတ်သူရ

သေမင်းရထား

BURMESE
CLASSIC

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာပေမှာယူရ NO(1)

နိဂုံးအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး နှိုင်းအရေး
 တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး နှိုင်းအရေး
 အမျိုးအမြောက်အမြားတို့ နိုင်ငံပြုရေး နှိုင်းအရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဆွေခံကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံမာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဖျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဆေးကုက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီး ဖူးဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းဆာသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်ပားရေး။
- အမျိုးသား၊ ဓာတ်ပုံတို့ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မင်းမြတ်သူရ

သေမင်းရထား

ပြန်ချီရေး

ရန်မျိုးအောင်စာပေ

အမှတ် ၂၂၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊

ကျောက်ပြောင်း၊ တာမွေ။

ဖုန်း - ၀၉-၇၃၀၈၂၃၂

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း	- ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- (၅၀၀) ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) အမှတ်(၃၈)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
အတွင်းနှင့်မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်သူ	- ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြို့-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ကွန်ပျူတာ	- ပန်းအိမ်
ပြန်ချိရေး	- ရန်ပျိုးအောင်စာပေ
အတွင်းဖလှယ်	- ကိုအောင်ကျော်
စာအုပ်ချုပ်	- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

မင်းမြတ်သူရ
 သမင်ဂုဏ်းမင်းမြတ်သူရ - ရန်ကုန်
 သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
 ၂၄၆ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
 (၁) သမင်ဂုဏ်း

၈၉၅.၈၃

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားပြီးနောက် မဟာမိတ်များ

အုပ်စိုးသော ကက်စ်ဘီစေတ ကာလ ရှိခဲ့ဖူး၏။

ထိုစေတကာလ၌ မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားတွင် ဗလ

မင်းထင် အမည်ရှိသော ခံတပ် တစ်ခုရှိ၏။ ဗလမင်းထင် ခံတပ်

ရှိရခြင်းမှာ ထိုဒေသ၌ ရွှေများစွာ ထွက်ပြီး ရွှေထွက်ချိန်၌

တရုတ်လူဆိုးများက ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများကို ဝင်ရောက်

တိုက်ခိုက်ပြီး ရွှေများကို လုယက် ယူငင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ လုယက်ခြင်းကြောင့် မြန်မာပြည်ဘက်ရှိ ရွှေအမြောက်
အမြား တရုတ်လူဆိုးများ လက်သို့ ပါသွားလေရှိ၏။

ကက်စ်သီခေတ် အစိုးရသည် တရုတ်လူဆိုးများ
လက်သို့ ရောက်ရှိသွားသော ရွှေများကို ကာကွယ်ရန် အလိုငှါ
ထိုအရပ်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဗလမင်းထင်ခံတပ် ဆောက်
ပြီး မြန်မာ့တပ်မတော်တပ်စိတ်တစ်စိတ်ကိုတပ်စွဲထားစေ၏။

ဗလမင်းထင် ခံတပ်၌ လက်နက်ဓနများ အပြည့်အစုံ
တပ်ဆင်ထားပြီး နှင်းမုန်တိုင်း ကဲ့သို့ အန္တရာယ်မျိုး ကြုံလာ
လျှင်ပင် စားသောက်ရန် စားနပ်ရိက္ခာ အလုံအလောက် ရှိ၏။

ဗလမင်းထင် ခံတပ်ရှိ မြန်မာ စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်သူမှာ
ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီး နေဝင်းသည် အရည်အချင်း
ရှိရုံမက ဗလမင်းထင် ခံတပ်၌ ခေတ်မီအမြောက် လက်နက်
များ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် တရုတ်လူဆိုးများသည် မြန်မာ

နယ်စပ်ဘက်သို့ ကူးပြီး ရွှေများကို လုယက်ယူငင် နိုင်ခြင်း မရှိ
တော့ချေ...

ထိုအခါ တရုတ်လူဆိုးများ၏ ခေါင်းဆောင် တောပုန်းကြီး
ချန်းသည် ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းနှင့် မြန်မာ စစ်တပ်ကို အမှန်းကြီး
မှန်းကာ တစ်နေ့နေ့တွင် တောင်ကုန်းကို အမိအရ သိမ်းပြီး
ခံတပ် တစ်ခုလုံး ပီးတင်၍မည်ဟု ကြုံးဝါးနေလေတော့၏။

BURMESE
CLASSIC

ခြင်း မရှိသောကြောင့် စစ်တပ်၏ အထူးရထား ဖြစ်ပုံရ၏။

စစ်သားများသည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသဖြင့် ဘူတာအနီးရှိ စုတ်ချာသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်ပြီး ထမင်းဟင်းများကို မှာယူ စားသောက်လေ၏။

စစ်သားများနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူများမှာ တရုတ် ကုန်သွယ်ကြီးတစ်ဦး ပုလိပ်အင်စပက်တော် တစ်ဦး၊ တော ခေါင်းကြီးတစ်ဦး၊ ဆရာဝန်မတစ်ဦးနှင့် စက်ခေါင်း အင်ဂျင် နီယာ အပါအဝင် မီးရထားဝန်ထမ်း အချို့ ဖြစ်၏။

သူတို့အားလုံး ဆာလောင်မွတ်သိမ်နေသဖြင့်နေ့လယ် စာကို မြန်ရက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာနှင့်မီးထိုးသမား နှစ်ယောက် သည် အတန်ကြာအောင် စားသောက်ပြီးနောက် ဗိုက်ပြည့် သွားပြီး ရေခွေးငွေ့ရထားမှာလည်း ထင်းတုံးများ ဖြည့်နေဆဲ

တစ်နေ့သ၌ဗလမင်းထင် ခံတပ်နှင့် ဗိုလ်တစ်ရာကျော် ဝေးသော အရပ်ရှိနယ်စပ်မြို့၏ ဘူတာရုံကလေးသို့ ရေခွေးငွေ့ ရထားကြီး တစ်စီး ရွှေးရွှေးရဲ့ အသံပြုကာ ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး ရထားပေါ်မှ ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး ဦးဆောင်သော စစ်သားများနှင့် အရပ်သားအချို့ ဆင်းသက်လာလေ၏။

ထိုရထားပေါ်၌ အခြားသောခရီးသည်များ လိုက်ပါလာ

ဖြစ်သဖြင့် ဘူတာပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်လမ်းလျှောက်
ကြလေ၏။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ရိုင်းပြသော မီးထိုးသမား
တစ်ယောက်က တောင်းရမ်း စားသောက်နေသော လူငယ်၏
ပန်းကန်ပြားကို ခြေနှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ပန်းကန်ပြားမှာ
မီးရထားသံလမ်းပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်း ကို ကြည့်ပြီး စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာနှင့်
မီးထိုးသမား နှစ်ယောက်က သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား
ရယ်မောကြကုန်၏။

တောင်းရမ်းစားသောက် နေသော လူငယ်မြော သူ၏
ပန်းကန်ပြားကို ဘူတာပလက်ဖောင်းမှ ကျော်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ
ပြန်ကောက်ရလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သတ္တလပ်ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီ

ကို စတ်ဆင်ထားသော အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်
ယောက် ရောက်လာပြီး သံလမ်းပေါ်ကျနေသော လူငယ်၏
ခွက်ကို ကူညီကောက်ယူပေးလိုက်ရင်း လူရမ်းကားများကို
ကြည့်ကာ

“မြန်မာ အချင်းချင်း စာနာစိတ် မရှိဘဲ ရိုင်းစိုင်းလှချည်
လား။ ကိုယ်အင်္ဂါမသန်စွမ်းတဲ့လူကို အနိုင်မယူရဘူးလို့မင်းတို့
မိဘတွေ သင်မထားဘူးလား။”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူရမ်းကားများသည် သတ္တလပ်ဘောင်းဘီ
ဝတ်လူကို မခံချို မခံသာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်တဲ့ အကောင် သေချင်လို့လား”
ဟု ကြုံးဝါးလိုက်ရာ သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူက
လက်သီးဆုပ်ပြီး

“အားနည်းတဲ့သူကို ဖော်ကားတာ လက် ပိုက်ကြည့်

မနေနိုင်ဘူးကွ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ လူရမ်းကားများသည် သတ္တလပ်ဘောင်းဘီ
ဝတ်လူကို အမဲဖျက်ရန် အကြံနှင့် ရှေ့တိုးလာ၏။

သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူက လူရမ်းကားများကို
မထိလေးစားကြည့်လိုက်ပြီး

“သတ္တိရှိရင်ရှေ့တိုးလိုက်စမ်းလက်သီးစွမ်းပြလိုက်မယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူရမ်းကား နှစ်ဦးရှေ့တိုးပြီး ပြိုင်တူ တိုက်
ခိုက်လိုက်ရာ သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူက တစ်ဦးကို
ခြေဖြင့်ကန်ပြီး ကျန်တစ်ဦးကို တစ်တောင်ဖြင့် ထောင်းလိုက်
ရာ လူရမ်းကားနှစ်ဦး ကိုယ်ခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်ပြီး အထိနာ သွား
လေ၏။

စက်ခေါင်း အင်ဂျင်နီယာသည် မီးထိုးသမား နှစ်
ယောက်အထိနာသွားသဖြင့် သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူကို
ခေသူမဟုတ်ကြောင်းရိပ်စားမိသွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အကွက်
ချောင်း နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရာသို့ စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီး
စောအောင် ကမန်းကတန်း ရောက်ရှိလာပြီး ရန်ပွဲကို ရပ်တန့်
ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ရန်ပွဲ ရပ်တန့်သွားသောအခါ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က
ဒေါသတကြီးဖြင့်

“တစ်ယောက်နဲ့ အများ ဝိုင်းပြီး ချနေတာ ခင်ဗျားတို့
မရှက်ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရန်ပွဲ ဖြစ်ရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူက
တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအမူအရာဖြင့် လူရမ်းကားများ၏

ခိုင်းပြန်တို ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်
လှူ၏စကားကို နားထောင်ပြီးမျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း

“ဒါဆိုရင်တော့ ရထားကလူတွေ တော်တော် ဗိုက်ရိုင်း
တာပဲ။ သူတို့ကိုယ်စား ကျွပ်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်
ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်ပြီး သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူ
ကိုကြည့်ကာ

“ကျွပ်က စစ်တပ်တာဝန်နဲ့လာတဲ့ဗိုလ်ကြီးစောအောင်
ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့မည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး
ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း အမူအရာဖြင့်

“ကျွပ်နဲ့မည် မင်းထင်ပါ”

ဟုဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး

“ကိုမင်းထင်က ကုန်သည် တစ်ယောက်ပဲလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သတ္တလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူက
ဖြေဆိုရန် တုံ့ဆိုင်းနေစဉ် သူတို့၏ အနောက်မှ ပုလိပ် အင်
ဗက်တော်ထိန်ဝင်းဆိုသူရောက်ရှိလာပြီး သတ္တလပ်ဘောင်းဘီ
နင့်လူကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ

“ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွပ်ပြောပြပါမယ်၊ ဒီလူဟာ
သာမန် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ လုယက်မှု၊
ဖောက်ထွင်းမှုတွေနဲ့ အလိုရှိနေတဲ့ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ဆိုတဲ့
လူပဲ။ ဟောဒီမှာ သူ့ကို အလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာထားတဲ့
တရွက်တွေ”

ဟုဆိုကာသူ၏လက်ထဲရှိကြော်ငြာစာရွက်တစ်ထပ်ကို
ဗိုလ်ကြီးစောအောင်၏လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကဆုငွေထုတ်ထားသောစာရွက်
တွင်ပါရှိသော မင်းထင်၏ ဓာတ်ပုံကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရင်း
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင်...ဒီလူဟာတော်တော် ဆိုးတဲ့လူပါလား၊ ကျူးလွန်
တဲ့ပြစ်မှုတွေကလည်းနည်းမှမနည်းဘဲ”

ဟုတအံ့တဩမှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်
လိုက်ပြီး

“ဆိုးတာမှတော်တော်ကိုဆိုးတာမျိုး ဒီလိုကောင်မျိုးကို
မမျှော်လင့်ဘဲ ဇမ်းမိတာ ကျွန်တော့စိုင်းကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်
တာပဲ...၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ဆိုးသွမ်းတဲ့ ကောင်မျိုးကို ဒီဖြူ

ကလေးမှာ ထားရင် ကျားကို အတောင် တပ်ပေးသလို ဖြစ်
သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တို့ရထားနဲ့ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် စိတ်
မသက်သာဟန်ဖြင့် လူဆိုးမင်းထင်ဆိုသူကို ကြည့်လိုက်လေ
၏။ ထိုအခါ မင်းထင် ဆိုသူက မထီလေးစား အမူအရာဖြင့်
ပန်းတွန့်ပြလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင် ခေါင်းဆောင်သော ရထားသည်
ဘူတာမှ ထွက်ကာနီးမှ မမျှော်လင့်သော ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်
ပေါက်လာ၏။

ထိုပြဿနာမှာ ရထားပေါ်တွင် စားပွဲထိုး အဖြစ်လိုက်ပါ
လာသော မိုးဝင်း ဆိုသူသည် ရထားထွက်ချိန် နီးသည့်အထိ
ရထားဆီသို့ ပြန်မလာဘဲ ပျောက်ဆုံးနေလေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ရထားပေါ်ရှိလူများကို ဒေါသ
တကြီးကြည့်ပြီး

“နေကြပါဦးဗျာ...ရထားပေါ်က လူတစ်ယောက်လုံး
ပျောက်တာ ခင်ဗျားတို့လူတစ်အုပ်လုံးက မသိကြဘူးတဲ့လား။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင် အနီးတွင် အင်စပက်တော်
ထိန်ဝင်း၊ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်၊ တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်၊ ဒေါက်တာ
မမြခက်နှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုတို့ အားလုံး ရှိနေ
လေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က သူ၏ အနီးရှိ တပ်ကြပ်ကြီး
ဘဲလူးအား ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်း မြို့ထဲမှာ နေရာ အနံ့ရှာပြီးပြီလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးက ခေါင်း
ညိတ်ပြီး

“ရှာပြီးပါပြီဗိုလ်ကြီး၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြပါဘူး။”

ဟုဖြေလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး စားဖိုမှူး
လူဝကြီးကိုကြည့်ပြီး

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဒီလူ တစ်ယောက် ပျောက်သွားတာ
ခင်ဗျားတို့အားလုံး မသိဘူးဆိုတော့ သူမှာ အတောင်ပေါက်
နေလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ စားဖိုမှူး လူဝကြီးကမဖြေဘဲ မျက်
မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းက ဗိုလ်ကြီး
စောအောင်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ကိုကောက်ကာ

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီး လူတွေ အစွမ်းမရှိရင်
ကျုပ်လူတွေ သုံးပြီး ရှာကြည့်ရမလား။ ကျုပ်လူတွေက ဒီမြို့မှာ
အိတ်စပတ်တွေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် စစ်တပ်က
မဆောင်ရွက်နိုင်သည့်ကိစ္စကို ပုလိပ်ဘက်မှ ဆောင်ရွက်မည်
ဆိုသဖြင့် အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားသော်လည်း ရထားထွက်
ချိန်နီးနေသဖြင့် အိုက်တင် မခံနိုင်တော့ဘဲ

“အင်စပက်တော်တို့ဘက်က ရှာလို့ရရင် ရှာပါဗျာ၊ ဒီလို
ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောကာ ပျောက်ဆုံးနေသော စားပွဲထိုး မိုးဝင်းကို
ပုလိပ်ဘက်မှ ရှာဖွေရန်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက အနီး၌ လက်ထိတ်
ခတ်ထားသော လူဆိုးမင်းထင်ကို ညွှန်ပြပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီလူဆိုးကို ကျုပ်ကိုယ်စား ဗိုလ်ကြီးတို့
ကပဲ ခဏထိန်းသိမ်းပေးပါ၊ ဒီကောင်ကို အလစ်ပေးလို့မရဘူး။
ဒီကောင်မျိုးဟာ အခွင့်အရေးရရင် စစ်ရထားကြီး တစ်စီး

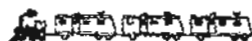
၂၂ စစ်ကိုင်း

လုံးကို ဖောက်ခွဲပစ်မဲ့ လူစားမျိုး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ခေါင်းညိတ်
လိုက်ပြီး

“စိတ်ချ ဒီကောင် အတောင်ပေါက်ရင်တောင် ကျုပ်
လက်က ပြေးလို့မရဘူး။ ဟေ့...တပ်ကြပ်ကြီး ဘဲလူး၊ ဒီကောင်
လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်မှာ ချည်ထား ခြေထောက်
နှစ်ဖက်ကိုလဲ အလွတ်မထားနဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူဆိုးမင်းထင်က မည်သည့်စောဒကမျှ
မတက်ဘဲ ဝင်ရိုတုန်းခံလိုက်ပေါ့ဟု သဘောထားဟန်ဖြင့် ငြိမ်
သက်နေလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းက ရှမ်း

ပြည်တောင်ပိုင်း၌ တာဝန်ကျနေစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါ်ပြီး

“မောင်ရင်တို့ တပ်စိတ် အနားယူနေတာ ကြာပြီ၊ ဒါ
ကြောင့် မြောက်စွန်းဒေသက ဗလမင်းထင်ခံတပ်မှာ တာဝန်
လွှဲပြောင်း ယူရမယ်”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ဗလမင်းထင်ခံတပ် အကြောင်း
ကြားသိဖူးသဖြင့် ကြိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အလွန်ဆိုးဝါး ပြင်းထန်သောရာသီဥတုနှင့် ရွှေအလွန်
ပေါသော အရပ်၌ တိုင်းရင်းသားများကို ရက်ရက်စက်စက်
လုယက်သတ်ဖြတ်သောတရုတ်လူဆိုးများကို မြင်ယောင်နေ
လေ၏။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရာသီဥတု ဆိုးဝါးပြီး နှင်းများ မပြတ်
ကျဆင်းနေသော အရပ် ဖြစ်သဖြင့် ထိုအရပ်ကို မဲဇာဟုပင်
တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ယခု မဲဇာဟုတင်စား ခေါ်ဝေါ်သော အရပ်သို့ စစ်ရထား
နှင့် သွားရပေတော့မည်။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် မိမိစိတ်ကို မိမိတင်းပြီး
မီးရထားကို စစ်ဆေးရန် စစ်ရထားခေါင်းတွဲဆီသို့ လျှောက်
လှမ်းသွားသောအခါ ခေါင်းတွဲသည် ဧရနွေးငွေ့နှင့် မီးရိုးများ
တလူလူထွက်ပြီး ထွက်ခွာရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ရထားနှင့် ပတ်သက်ပြီး နား
လည်သူတစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း တာဝန်အကြည့်ရှု
စစ်ဆေးနေရခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်ကို မြင်သောအခါ စက်ခေါင်း
အင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းက

“ရထားရဲ့ ဧရနွေးငွေ့ပေါင်ကို ဆက်ပြီး ထိန်းထား ရမှာ
လားဗိုလ်ကြီး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က

“ထိန်းထားလိုက်ပါ.. ကျုပ်တို့က တာဝန်နဲ့ သွားတာဗျ..
စားပွဲထိုးတစ်ယောက် အလေလိုက်ပြီး လျှောက်သွားနေတာ
ကို စောင့်စရာ မလိုဘူး၊ ဒီကောင် ကျန်ခဲ့ပါစေ”

ဟုဒေါသတကြီး ပြောလိုက်ပြီး ရထားအရှေ့တွဲများကို
ဆက်လက်စစ်ဆေးနေလေ၏။

ရထားတွဲ၏ အရှေ့ပိုင်းတွင် အရာရှိများ နားနေခန်းနှင့်
ထမင်းစားခန်းများပါဝင်လေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် စစ်သားများ၏တွဲနှင့် မြင်းများ၏ တွဲ
များ၊ လက်နက်တွဲ၊ ရိက္ခာတွဲများနှင့်၊ ဘရိတ်တွဲတို့ ပါဝင်၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ဘရိတ်တွဲပေါ်သို့ တက်သွား
ပြီး ဘရိတ်သမားတင်ကြီး ဆိုသူကို ကြည့်ကာ

“ရထားကို အရေးပေါ် ဘရိတ်အုပ်ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား
ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတင်ကြီးက

“မခက်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော် ဘရိတ်တွဲနဲ့ စက်
ခေါင်းတွဲ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်။ စက်ခေါင်းနဲ့ ဘရိတ်ကို
ကြိုးနဲ့ဆက်ထားပြီး စက်ခေါင်းတွဲက ကြိုးကို ဆွဲပြီး အချက်

ပြရင် ကျွန်တော်က လိုသလို ဘရိတ်ဆွဲ ပေးပါတယ်။ နောက်ပြီး
ကျုပ်တို့ ရထားက ဒီအချိန်ကစပြီး တစ်စီးတည်း ခရီးဆက်
ရမှာ၊ လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်ခရီးသည်ရထားမှ မရှိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က သက်ပြင်းချပြီး

“အတော် သတိမိရိယ ထားရမဲ့ အလုပ်ပဲနော်၊ ခင်ဗျား
လက်ထဲမှာ ရထားတစ်စီးလုံးရဲ့ အသက်တွေ ဝကွက်အပ်ထား
ရသလိုပဲ”

ဟုမှတ်ချက်ချပြီး ဘရိတ်တွဲပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

တွဲအောက်သို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲထိုး မိုးဝင်းကို
လိုက်ရှာရန် ထွက်ခွာသွားသော အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းပြန်
လည်ရောက်ရှိနေပြီး

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဖျောက်နေတဲ့ စားပွဲထိုးကို
မြို့ထဲမှာ နေရာအနှံ့ရှာပြီးပါပြီ၊ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့

ရပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က အံ့ကို ကြိတ်
လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ခရီးစဉ် စဉ်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊
စည်းကမ်းမဲ့ အလည်လွန်သူ တစ်ယောက်ကို စောင့်နေဖို့
စစ်တပ်မှာ တာဝန် မရှိဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ကာ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်ကို အနီးသို့ ခေါ်လိုက်ပြီး

“လူတွေနဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ အကုန်တင်ပြီး ငါးမိနစ် အတွင်း
ရထားထွက်လို့ ရမလား”

ဟုမေးလိုက်ရာ ဒုဗိုလ် ခင်ညွန့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ရထားထွက်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မြင်းများတင်

ထားသော တွဲကို ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပြီး စိတ်ချ
ရသောအခါ စက်ခေါင်းတွဲကို အချက်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းက နားလည်
ကြောင်း ပြန်လည် အချက်ပြလိုက်ပြီး ရေခွေးငွေ့ ပေါင်ချိန်
ကိရိယာကို ဖွင့်ကာ ရထားကို ဘူတာမှ စထွက်လိုက်လေ၏။

စစ်ရထားကြီးသည် ဘူတာမှ ထွက်ခွာပြီး ခဏအကြာတွင် ထင်းရှူးတောများ ထူထပ်စွာပေါက်နေသော တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးသို့ စတင်ခုတ်မောင်းနေလေ၏။

ကောင်းကင်ပြင်တွင်မည်းမှောင်နေသဖြင့် မကြာမီ ဆီးနင်းခဲများရထားသံလမ်းသို့ ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်၏။

အရာရှိများ နားနေခန်းတွင် ဗိုလ်ကြီး စောအောင်နှင့် အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်း၊ တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်၊ ဒေါက်တာ မမြမေနှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုတို့ လိုက်ပါလာလေ၏။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးသည် ရှမ်းစော်ဘွား တစ်ဦးထံ အလည်လာရင်း အပြန်ခရီး၌ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို ခွင့်တောင်းပြီး စစ်ရထားနှင့် လမ်းကြုံလိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်နှင့် ဒေါက်တာမမြမေသည် ဗလမင်းထင် ခံတပ်၌ တာဝန်အရ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အရာရှိများ နားနေခန်း၏ အခန်းထောင့် ကြမ်းပြင်တွင် မသက်မသာ အနေအထားဖြင့် လိုက်ပါလာသူတစ်ဦးလည်း ရှိသေး၏။ ထိုသူမှာ ဝါးရမ်းပြေး မင်းထင်ဖြစ်ပြီး မင်းထင်သည် ခြေနင်းလက်များကို ကြိုးတုတ်လျက် နံရံကို ဖိထိုင်ရင်း မျက်လုံးများ မှေးစင်းပြီး လိုက်ပါလာ၏။

အရာရှိနားနေခန်းတွင် နေထိုင်သူများအတွက် စားဖိုမှူးကြီး၏ လက်ရာမုန့်အမျိုးမျိုးကို စားပွဲထိုးများက လာရောက် ခို့ဆောင် ပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့်ဗိုလ်ကြီးစောအောင် အပါအဝင် နားနေခန်း
ထဲရှိ လူများသည် မုန့်စားလိုက် ကော်ဖီသောက်လိုက်နှင့်
ဝိပ်တူနေလေ၏။

ထိုသို့ စားသောက်နေသော်လည်း သူတို့အားလုံး
ဖမ်းဆီးခံထားရသော ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို ဖုတ်လေသည့်
ငါးပိရှိသည်ဟုပင် အောက်မေ့ပုံ မရချေ။

ဒေါက်တာမမြမေ တစ်ယောက်သာ ဆာလောင်နေ
ဟန် ရှိသော ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို ကရုဏာ သက်ဟန်ဖြင့်
လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်သည် မျက်လုံးများ မှိတ်ပြီး လိုက်ပါ
လာသော်လည်း အိပ်ဖျော်ဟန် မရှိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုက စစ်
ရထား၏ အမြန်နှုန်းကို သတိပြုမိသွားပြီး

“ရထားကို ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မောင်းဖို့လို
လို့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာတောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်က

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ရထားက သိပ်မြန်နေတယ်”

ဟုထောက်ခံလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“လိုတာမေါ့ဗျာ၊ ရာသီဥတုက ဆိုးဝါးလွန်းတဲ့ အပြင်
ဒီနေရာက ရန်သူနယ်မြေဗျ၊ ကျွပ်တို့ကို ရှုံ့ခိုပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်
တယ်၊ ဒီလမ်းပေါ်မှာ ကျွပ်တို့ စစ်ရထားကလွဲလို့ ဘယ်ခရီး
သည်ရထားမှ မသွားဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်၏ စကားကြောင့် တရုတ်ကုန်
သည်ကြီးဝမ်ယုက အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းဘက်သို့လှည့်ပြီး

“အင်စပက်တော်ရဲ့ သတင်းကတော့ နယ်စပ်ဒေသ
အထိအောင်မွှေးပျံပါတယ်။ အင်စပက်တော်ဟာ တရုတ်
လူဆိုးတွေကိုနှိမ်နင်းတဲ့နေရာမှာ နံမည်သတင်းကြီးပါတယ်။
အင်စပက်တော်နဲ့ သွားရရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘာကိုမှ မမူပါဘူး။
ဒါနဲ့ အင်စပက်တော် ဒီနေ့အထိ တရုတ်လူဆိုး ဘယ်နှစ်
ယောက် သုတ်သင်ပြီးပြီလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းသည်
တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယု၏ စကားကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့
သွားပြီး

“ကျုပ်က လူဆိုးတွေကို သွေးဆာဆာနဲ့ လျှောက်ပြီး
သတ်ဖြတ်နေတဲ့ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ မရှိရင်
ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေ ဘယ်လောက် နှိပ်စက်ခံရသလဲ
ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အသိဆုံးပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်က ဝင်ပြီး

“တရုတ်လူဆိုးတွေက လက်နက်အပြည့်တပ်ဆင်ထား
တဲ့စစ်ရထားကိုတော့ ဝင်မတိုက်ရဲဘူးထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“လောလောဆယ်တောင် ကျုပ်တို့ အန္တရာယ်နယ်မြေ
ထဲရောက်နေပြီ။ ရထား ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်လိုက်ပါ။
ကံမကောင်းရင် ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျည်ဆံတွေ ဝင်လာပြီး
ခင်ဗျားတို့ နဖူးမှာ အပေါက်တွေ ဖြစ်သွားမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုသည် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်
လေ၏။

တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်ကလည်း ပြတင်းပေါက်များကို

ကူညီပြီး ပိတ်ပေးလေ၏။

“ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကလည်း အနီးတွင်ရှိသော ဒုဗိုလ်
ခင်ညွန့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ရထားတစ်စီးလုံးက ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ပိတ်ပြီး
သေနတ်တွေ အသင့်ပြင်ထား”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေရာ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်သည် ရထား
တွဲထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ဒေါက်တာမလေး မမြမေသည် ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို
ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ စစ်ရထားတစ်ခုလုံး ပြေးလွှား
လှုပ်ရှားနေသော်လည်း ကာလနဂါးကဲ့သို့ အိပ်စက်နေဆဲ
ဖြစ်သဖြင့်

“အိပ်လဲအိပ်နိုင်တဲ့လူ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမြမေ၏ စကားကို ကြားသွားဟန်ဖြင့်
ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင် အိပ်ရာမှ နိုးထလာ၏။

မမြမေသည် မင်းထင် နိုးထလာသည်ကို ကြည့်ပြီး အင်
စပက်တော်ထိန်ဝင်း ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ရှင်တို့ အကျဉ်းသားကို တစ်ခုခု ကျွေးလိုက်ဦးလေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက မမြမေကို
မထီလေးစားကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒေါက်တာက ဝါးရမ်းပြေး လူသတ်သမားကို သံယော
ဇဉ် ပိုနေတာလား။ ဒီကောင်ကို မျက်နှာသာ ပေးလို့ မရဘူးဗျ။
သူ့ကို ကျုပ်တို့ တစ်နေကုန်ကြိုးတုတ်ထားပြီး မနက်ဖြန်
ရောက်တော့မှ အစားအစာ ကျွေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြမေက အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း
ကို အလိုမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ရှင်တို့ သူကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေ့ကုန် အစာ မကျွေး
တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ကျုပ်တို့မနက်ဖြန်ဆိုရင် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်း
တဲ့နယ်မြေကိုရောက်ပြီ၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ရထားပေါ်က ဘယ်လို
လူမှထွက်မပြေးဝံ့ဘူး။ ထွက်ပြေးလို့လူလည်း အသက်နဲ့ကိုယ်
အိုးစားကွဲမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ဝါးရမ်းပြေး မင်းထင် ထွက်ပြေးမှာ
စိုးရိမ်စရာမလိုတော့ဘူး။ သူကို ဒီအချိန်ရောက်မှ ကြိုးဖြေပေး
ပြီး အစာကျွေးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒေါက်တာမမြမေက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ဥပဒေက လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှိလျှင်လို့ စီရင်
ချက်မချမှီအပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆနေတာကိုက ရှင်တို့မှားယွင်း
နေပြီ၊ ရှင်တို့ဟာ ကိုလိုနီအမွေဆိုးတွေကို အမွေဆက်ခံ

နေတုန်းပဲကိုး။ လူအခွင့် အရေးကိုအလေးထားပါဦး ရှင်”

ဟုပြောပြီး ရထားတွဲထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ အင်
စပက်တော်ထိန်ဝင်းသည် မမြမေ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်
ပြီးမကျေမချမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

လိမ့်ရှိလေ၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ကြိုးများ အထပ်ထပ် တုတ်
နောင်ခဲနေရသော ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်၏ မျက်နှာကို မြင်
ယောင်နေလေ၏။

မမြမေသည် မင်းထင်၏ မျက်ဝန်းများကို မြင်ယောင်ပြီး
လှဆိုးလှပိုက် တစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းများ အဘယ်ကြောင့်
နူးညံ့နေသနည်းဟု တွေးတော နေလေ၏။

မင်းထင် ဆာလောင် နေရှာလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် အိပ်စင်ပေါ်တွင် လှဲနေရာက ကုန်းထပြီး

ရထားတွဲထဲမှ အသံမကြားအောင် ထွက်ခဲ့၏။

နံရံကိုမှီထိုင်နေသော မင်းထင်၏ အနီးသို့ ရောက်သော

အခါ

“ရှင် ဆာနေပြီလား၊ အင်းလေ..တစ်နေကုန် ဘာမှမစား

စစ်ရထားကြီးသည် မတ်စောက်သောလမ်းကို တရွေ့

ရွေ့မောင်းနှင်ရင်း သွားလာနေ၏။

တောတောင်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး ဆီးနှင်းများ တဖွဲ့ဖွဲ့

ကျလာနေပြီး ရာသီဥတု တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးလာ၏။

စစ်ရထားကြီး တစ်စီးလုံး အိပ်မောကျနေသော်လည်း

မမြမေတစ်ယောက် အိပ်စက်မပျော်နိုင်ဘဲ တလူးလူးတလိမ်

ရသေ့တို့ လူတစ်ယောက်က မဆာဘဲ နေပါ့မလား”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က
သက်ပြင်းချပြီး

“မင်းကျုပ်ဆီကိုတိတ်တဆိတ်ရောက်လာတာရာထေတ်
သားတစ်ယောက်ကို ကူညီရာ ရောက်တယ်နော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမြမေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မတရားမှုကို မြင်ရင်
လက်ဖိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။

မမြမေ၏ စကားကြောင့် မင်းထင်က တီးတိုး ရယ်မော
လိုက်ပြီး

“သံမဏိ စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ကြိုက်သွားပြီဗျာ”

ဟုအိုးမွှမ်းလိုက်ရာ မမြမေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ရှင် ချီးကျူးစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်အတွက် စား

စရာတွေယူလာတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်က ကြိုးတွေကို ဖြည့်ပေးပါ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်၏။

မမြမေက လက်ကာဖြလိုက်ပြီး

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ရှင်က ဝါးရမ်းပြေး လူသတ်
သမား၊ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးပြီး ထွက်ပြေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က ရယ်မော
လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခွံကျွေးမှ ဖြစ်မှနော်၊
ကျုပ် တစ်သက်မှာ မိန်းမလှလေး တစ်ယောက် ခွံကျွေးတဲ့
ခေါက်စိကို ပထမဆုံး စားဖူးသွားတာပေါ့”

ဟုနောက်ရွတ်ရွတ် ပြောဆိုလေရာ မမြမေက မင်းထင်
ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ရှင်...တော်တော်ပေတဲ့ လူပဲနော်၊ ဒီလောက် ဒုက္ခ
ရောက်နေတာတောင် နောက်ပြောင်နိုင်သေးတယ်”

ဟုဆိုလိုက်၏။

မင်းထင်က ရယ်မောပြီး

“ရယ်သောသူ အသက်ရှည်၏ ဆိုတဲ့ စကားကို မကြား
ဖူးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မမြမေက မင်းထင်ကို စကားမတုံ့
ပြန်ဘဲ ပေါက်စီကို ဖဲ့ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံကျွေးလေ၏။

ရေပုလင်းထဲမှ ရေကိုလည်း တိုက်လေ၏။

မင်းထင်သည် မမြမေမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ကျွေး
သမျှကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ပေါက်စီနစ်လုံးကုန်သောအခါ မမြမေက

“ကုန်သွားပြီ၊ ရှင်လည်း ခိုက်ပြည်သွားပြီ ထင်တယ်၊

ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လေ၏။

မင်းထင်က မမြမေကို ကြည့်ပြီး

“နတ်သမီးလေး မရှိရင် ကျုပ်ရဲ့နတ်စည်းစိမ်လေး ကုန်
လွန်သွားပြီး ငရဲခန်းကို ပြန်ရောက်ပြီပေါ့”

ဟုပြောလေရာ မမြမေက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်
သက်ပြင်းချပြီး

“ရှင်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မင်းထင်က တီးတိုးရယ်မောလိုက်ပြီး

“မသေသေးရင်တော့ ပြန်ဆုံနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြမေက မင်းထင်ကို စကားမတုံ့ပြန်

၄၆ ဓမ္မပြန်လှူ

ဘဲထွက်ခွာသွားလေ၏၊

သူမ၏ ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည် မသိသော ခံစားမှု

တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်နေလေ၏၊

ထိုအရာကို သူမကိုယ်တိုင် ဝေခွဲ မရနိုင်ချေ။

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းသည် အံ့ဆိုင်းညှို့မှိုင်း
နေသော မိုးကောင်းတင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရာသီဥတုမကောင်းဘူးဟေ့၊ နှင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း
ကျလာလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မီးထိုးသမားတောကျော်က ချွေးတဒီးဒီး
ထွက်နေသော နဖူးပြင်ကို လက်ခံနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ နှင်းတွေကျလာရင် ရထား မောင်း
တာပိုခက်လိမ့်မယ်၊ အန္တရာယ်တွေလည်း သိပ်များလိမ့်”

မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ရာသီဥတုက စိုက်စိုက်တုန်အောင် အေးနေသော်
လည်း မီးရထား၏ ရေခွေးငွေ့ ပေါင်ချိန် ပြည့်နေစေရန် ထင်း
များ မပြတ် ဖြည့်ပေးနေရသဖြင့် စက်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူနွေး
ကာ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ

“ဝုန်း...ဒိုင်း...”

ဆိုသော အသံကို ကြားရပြီး ရထား ရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်း
သွားသဖြင့် စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းသည် မီးရထား
ဘရိတ်ကို အလောတကြီး ဆွဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရထားတွဲ၏ တွဲဆက်များမှ ကျယ်လောင်သော
အသံကြီး မြည်ဟီးပြီး မီးရထား ရပ်တန့်သွားလေ၏။

မီးထိုးသမား တောကျော်က အရေးတကြီး အမူအရာ
ဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

ဟုမေးလိုက်ရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းက

“ရေခွေးငွေ့ ဖိအားပြတ် ခိုင်ခွက်က ဒုက္ခပေးနေတယ်၊
ဘရိတ်သမားတင်ကြီးကို ကြီးဆွဲပြီး မြန်မြန် အချက်ပေးလိုက်၊
ဘရိတ်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲထားခိုင်းလိုက်”

ဟုပြောလေ၏။

ဘဂျမ်း၏ စကားမဆုံးမီ အနီးသို့ ဝိုင်းကြီးစောအောင်
တမူးရှူးထိုး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ လူတွေအားလုံး အလဲလဲ အကွဲ
တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ

ဘုရားက

“ခွင့်လွတ်ပါ ဗိုလ်ကြီး ရထား၊ စက်ခေါင်းက ရေခဲခွေးတွေ
စိအားပြိုင်ခွက်ပျက်ပြီး မီးတွေ ဆောင်တက်လာလို့၊ ကမန်း
ကတန်း ရပ်လိုက်ရတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး

“အရေးထဲ ရထား၊ စက်က ပျက်ရတယ်လို့ကွာ၊ တဲ
ပြင်ရင် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘုရားက

“မပူပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါပြင်တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာ

ပါဘူး၊ ၁၅ မိနစ်လောက်ပါပဲ”

ဟုပြောသောအခါမှပင် ဗိုလ်ကြီးစောအောင် စိတ်အေး

သွားပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ အမြန်ဆုံး ပြင်ကွာ၊ ဒီနေရာက ရန်သူ
နယ်မြေ သတ်ကွင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောပြီး သူ၏ ရင်ထဲတွင် စိမ့်တက်သွားသလို ခံစား
လိုက်ရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး တောင်များ၊ ဝိုင်းရံနေပြီး ဆီး
နင်းများ တဖွဲ့တဖွဲ့ကျနေ၏။

တောင်ပေါ်မှ ရန်သူတပ်များ ဝိုင်းရံတိုက်လျှင် သူတို့ စစ်
ရထား တစ်စီးလုံး တွေးဝံ့ရာပင် မရှိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားတွဲ အနောက်ပိုင်း မှောင်ရိပ်များ
ဆီသို့ တိုးကပ်သွားသော လူတစ်ယောက် ရှိနေလေ၏။

ထိုသူသည် မှောင်ရိပ်ရှိပြီး ရထားလမ်းနံဘေးရှိ ကြေး
နန်းတိုင် တစ်တိုင်အနီးသို့ တွယ်ကပ် တက်သွား၏။

၅၂ ခေတ်ပြတ်သူ

ထိုသူသည် ကြေးနန်းတိုင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ
မီးရထားလမ်းအနောက်ဘက်ရှိကြေးနန်းကြီးများကိုပလာယာ
ဖြင့်ဖြတ်ချပြီးတိုင်အောက်သို့လျောချကာအမှောင်ထုထဲတွင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထိုသူ ဖြတ်ချထားသော ကြေးနန်းကြီးများသည် ဆီး
နင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် စစ်
ရထား ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီး ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါထင်းရှူး
နှင့် ထိပ်ဖျားတွင် ဆီးနင်းခဲများ စူးလွှမ်းနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
ဘက်စွင်လုံ အံ့ဆိုင်းညှိမှိုင်းနေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က စစ်ရထား ပြတင်းပေါက်မှ
အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း

“ရာသီဥတု တော်တော် ဆိုးဝါးနေတယ်၊ ဗလမင်းထင်
အတိုင်းဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ ကြေးနန်းရိုက်ပြီးမေးလိုက်
ချင်တယ်၊ ကဲ....ဗိုလ်ခင်ညွှန် ကြေးနန်းသမား ဖိုးကျားကို

သွားခေါ်

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဗိုလ်ခင်ညွန့်သည် ဖိုးကျားကိုခေါ်
ရန် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကြေးနန်းသမား ဖိုးကျားသည် ကြေးနန်း
ရိုက်ရန် ခေါက်စားပွဲငယ်နှင့် ကြေးနန်းရိုက်စက်ကို ယူဆောင်
လာလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ရထားရပ်ရန် ကြိုး
ဆွဲပြီး အချက်ပြလိုက်ရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဏ္ဍမ်းက
ခေါင်းပြုကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ခင်ညွန့်က လက်ကို ဝေ့ယမ်းပြီး ရထား
ရပ်ရန် အချက်ပြလိုက်ရာ ခဏကြာလျှင် ရထားလုံးရပ်သွား
လေ၏။

ရထားရပ်သွားသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီး သဲလူးက

ကြေးနန်းရိုက်ရန် ကြေးနန်း ရိုက်စက်မှ ကြိုးတစ်ချောင်းကို
ထုတ်ပြီး ရထားလမ်းနံဘေးရှိ ကြေးနန်းတိုင်ပေါ်သို့ တွယ်ကပ်
တက်သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဗလမင်းထင် ခံတပ်သို့ ကြေးနန်းစတင်
နို့က်ပြီး ဗလမင်းထင် ခံတပ်၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းလေရာ
မောင်ရိုက်သံ ကြားရပြီး ဗလမင်းထင် ခံတပ်၌ အန္တရာယ် တစ်စုံ
တစ်ရာ မရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေကြောင်း ပြန်ပို့ပေးလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် ရင်အေးပြီး
သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်လေ၏။

မိမိတို့ တပ်စိတ် တာဝန်လဲရမည့် ဗလမင်းထင် ခံတပ်၌
အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေသဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ထို့ကြောင့်
ကြေးနန်းကို ဆက်ရိုက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုသူ၏ ခါးတွင် သေနတ်နှစ်လက်ကို ခါးကြားထိုးထား
ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ကျည်ဆန်များကို ခါးပတ်ဖြင့် သိုင်း
လွယ်ထား၏။

ထိုသူသည် နယ်စပ်တလျှောက်ရှိ ဒေသခံတိုင်းရင်းသား
များကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်တတ်သည်တော့ပုန်းကြီးချွန်း
ပင်ဖြစ်၏။

တောင်ပုန်းကြီးချွန်း၏နံဘေးတွင် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်
ရပ်ကြည့်နေသော မြန်မာစစ်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းနှင့် စစ်သား
အချို့ရှိပြီး စစ်သားများကို သေနတ်ဖြင့်ချီန်ထားသော တောပုန်း
များလည်းရှိ၏။

ဗိုလ်ကြီး နေဝင်းသည် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းပြီး
အဖွဲ့ဖွဲ့ နွဲ့လာခဲ့သမျှ ယခုဖွဲ့တွင် ခံလိုက်ရသဖြင့် မခံချိမခံသာ
ခြစ်နေပုံရ၏။

မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးသည် ဗလမင်းထင်ခံတပ်၏ကြေး
နန်းရိုက်သော အခန်းထဲတွင် လူအချို့ရှိနေကြ၏။

ထိုအခန်း၏ အလယ်၌ ဆုံလည် ကုလားတိုင်ဖြင့် ထိုင်
နေပြီး စားပွဲခုံပေါ်သို့ညစ်ပတ်သော ခြေတောက်ကြီး ဘင်ထား
သူမှာ ဥပတိရုပ် လွန်စွာ ကြမ်းတမ်းပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
မည့်မျက်နှာထားမျိုးရှိ၏။

တောပုန်ကြီးချင်းတို့လူစုသည် လွန်ခဲ့သော လကပင်
ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကို အလွန်အဓိက ယူပြီး ဝင်ရောက် သိမ်း
ပိုက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ တောပုန်ကြီးချင်းက မြန်မာစစ်တပ်မှ
ကြေးနန်းသမား ကျော်ဝင်းကို ကြည့်ပြီး

“ဟေ့ကောင် ငါပို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း တိတ်ကျကျ ကြေးနန်း
ပို့ရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကြေးနန်းသမားကျော်ဝင်းက လေသံ
တီးတိုးဖြင့်

“ပို့ပါတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။

တောပုန်ကြီးချင်းက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်
ချိန်လိုက်ပြီး

“အေး..မပို့ရင်တော့ အသေပဲ၊ ဟေ့ကောင် တိတ်စွမ်း

ဒီကောင် ငါပို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပို့မပို့ ပြန်စစ်ဆေးကြည့်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တောပုန်ကြီးချင်း၏ ညာ
လက်နဲ့ တိတ်စွမ်းသည် ကြေးနန်းကို စစ်ဆေးပြီး ပုန်ကန်ကြောင်း
ထောက်ခံလိုက်၏။

ထိုအခါ တောပုန်ကြီးချင်းက

“စစ်ရထား ဘယ်အချိန် ဗလမင်းထင်ကို ရောက်မှာလဲ
မေးလိုက်”

ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ကြွတ်ပြီး

“ရာသီဥတု မကောင်းတော့ လမ်းချော်မှာစိုးလို့ အရမ်း
လည်းမောင်းလို့ မရဘူး၊ တစ်ရက်ကျော်လောက် မောင်းရဦး
မယ် ဆိုတော့ နာရီ ၃၀ လောက်ကြာဦးမယ်လို့ ဖြေလိုက်ကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကြေးနန်းသမားဖိုးကျားက ဗလမင်းထင်
ခံတပ်သို့ နာရီ ၃၀ ခန့်ကြာမည် ထင်ကြောင်း ကြေးနန်းပြန်ပို့
လိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဗလမင်းထင်ခံတပ်မှ ကြေးနန်းပြန်ရိုက်
လာပြီး မနက်ဖြန် ညနေခံတပ်မှ စောင့်ကြိုမည် ဖြစ်ကြောင်း
ရေးသားထားလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကို
ကြေးနန်းပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုကြေးနန်းမှာ

စစ်ရထားပေါ်ရှိ ကြေးနန်းစက်သို့ ဗလမင်းထင်ခံတပ်မှ
ကြေးနန်းဝင်လာသဖြင့် ကြေးနန်းသမား ဖိုးကျားက ဘာသာ
ပြန်ပြီး ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဗလမင်းထင် ခံတပ်က မေးနေပါတယ်၊ ဗိုလ်ကြီး ခံတပ်
ကို ဘယ်တော့ ရောက်မှလဲတဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မျက်မှောင်

၆၂ စစ်ပြန်လှူ

“ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကိုယ်တိုင် တောပုန်းကြီးချွန်းကို
ငရဲပြည်ပို့မည်”

ဆိုသော ကြေးနန်းပင်ဖြစ်၏။

ဗလမင်းထင်ခံတပ်တွင်ရှိသော တောပုန်းကြီးချွန်း
သည် စစ်ရထားမှ ပို့လိုက်သော ကြေးနန်းကို ဖတ်ရှုပြီးနောက်
ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“ဒီလူကများ ငါ့ကို ငရဲပြည်ပို့မယ်လေး ဘာလေးနဲ့
ကြည့်စမ်း”

ဟုဆိုကာ ကြေးနန်းစာရွက်ကို ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းလက်သို့

၆၄ မယ်မြတ်သူ

ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ ဗိုလ်ကြီး နေဝင်းက ကြေးနန်းစာရွက်ကို မကြည့်ဘဲ
ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

တောပုန်းကြီးချွန်းက စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ခုံးခနဲ ထုချ
လိုက်ပြီး

“ ငါ့ကို ဘယ်လိုကောင်ကမှ ငရဲပို့လို့ မရဘူးကွ၊ ကြား
လား”

ဟုပြောဆိုပြီး ကြေးနန်းစာရွက်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် တောပုန်းများဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ ဒီလူတွေကို ငါ့ရှေ့က အမြန်ဆုံး ခေါ်သွားစမ်း”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ကြေးနန်းသမားဖိုးကျားအား

“ ဗလမင်းထင်ခံတပ်နဲ့ ဆက်ပြီးရင် လမ်းမှာကျန်နေတဲ့
ဘူတာကရုံပိုင်ကို ဆက်စမ်းကွာ၊ ဘူတာမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ စားပွဲ
သီးပိုးဝင်း အကြောင်းသိချင်လို့”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြေးနန်းသမားဖိုးကျားသည် ဘူတာရုံ ရုံပိုင်
ခြံထဲသို့ ကြေးနန်းအကြိမ်ကြိမ် ရိုက်သော်လည်း တုံ့ပြန်သံ

၆၆ မင်းမြတ်သူ

မကြားရချေ။

ထိုကြောင့် ဖိုးကျားက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“လိုင်းလုံးဝ မရှိဘူးဗိုလ်ကြီး၊ ကြေးနန်းတိုင်တွေ လဲနေ

သလားမသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ခေါင်းခါယမ်း

လိုက်ပြီး

“အံ့ဩစရာပဲ၊ ဆီးနှင်းတွေလည်း သိပ်မကျသေးဘူး၊

လေပြင်းလည်း သိပ်မတိုက်သေးဘူး၊ တိုင်တွေလဲစရာ

အကြောင်းမရှိဘူး။ ကြေးနန်းရိုက်မရတာ ထူးဆန်းနေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနေ့ နံနက်တွင် အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက ဝါးရမ်း

ပြေးမင်းထင်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် တုတ်နှောင်ထားသော ကြိုးများ

ကို ဖြေပေးလိုက်ပြီး

“မင်းကို ဒီအချိန်ကစပြီး ကြိုးမတုတ်တော့ဘဲ လွတ်

သွတ်လပ်လပ်ထားတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ရထားပေါ်က ဆင်းပြေး

ဆို့ တရုတ်လူဆိုးတွေရဲ့ အသတ်ခံရမယ် ဆိုရင်တော့ ငါတို့

အာဝန် မဟုတ်ဘူးနော်”

ဟုပြောလေရာ ငါးရမ်းပြေးမင်းထင်က ပန်းတွန့်လိုက်ပြီး

“ဒီအရပ်က လူဆိုးတွေ အကြောင်းကို ခင်ဗျားသိသလို ကျုပ်လည်းကောင်းကောင်းသိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနောက် အရာရှိနားနေခန်းရှိ လူများအားလုံး နံနက် စာစားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

စားပွဲထိုး နှစ်ဦးသည် စားဖိုမှူး လူဝကြီး ချက်ပြုတ်ပေးသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူဆောင်လာပေးလေ၏။

သူတို့အားလုံး နံနက်စာစားသောက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသော်လည်း တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင် နံနက်စာစားရန် ရောက်မှ မလာသေးချေ။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က တောခေါင်းကြီး၏ ထိုင်ခုံကို မျက်လုံးဝေကြည်လိုက်ပြီး

“ဒီလူ့ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး၊ တပ်ကြပ်ကြီး သူ့ကိုသွားရှာပါဦး”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် အခန်းထောင့်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်နေသော ငါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားလည်း ဆာနေနေရော့မယ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့ နံနက်စာလာစားပါလား”

ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ မင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“နေပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ဘာသာ ဒီမှာပဲ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် စားပါမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို အရာရှိမင်းတွေက ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ပြီး နံနက်စာ မစားသင့်ပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ငါးရမ်းပြေး

မင်းထင်ကို ထူးခြားသောလူတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြု
လိုက်လေ၏။

ထိုသူသည် လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုများကို ကျူးလွန်သော
ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်ဟု မထင်မှတ်ရလောက်အောင်
အသိဉာဏ် မြင့်မားလွန်းသည် ထင်မိ၏။

ဒေါက်တာ မမြမေကလည်း ဝင်ပြီး မင်းထင်ကို

“ကျွန်မတို့နဲ့လာစားပါ” ကိုမင်းထင်၊ ကျွန်မတို့က လူတန်း

စား မခွဲခြားတတ်ပါဘူး”

ဟုဖိတ်ခေါ်ပြန်၏။

မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“လူတိုင်းဟာ ဒေါက်တာလို စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိဘူးဗျ”

ဒါကြောင့် ကျုပ်ဘာသာတစ်ကိုယ်တည်း စားပါရစေဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ဝါးရမ်းပြေး

မင်းထင်ကို မဖိတ်ခေါ်တော့ဘဲ စားသောက်ရန် ပေါက်စီနှင့်
ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက်ကို လင်ပန်းဖြင့် ထည့်ပြီး စားပွဲထိုးအား
သွားပေးစေ၏။

မင်းထင်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသောကြောင့်
ပေါက်စီတစ်လုံးပြီး တစ်လုံးကို ပလုပ်ပလောင်းစားကာ ကော်ဖီ
ကို တပြိုင်တည်း မော့သောက်လေ၏။

“တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင် အိပ်ယာထဲမှာ သေဆုံးနေပါ
ပြီ၊ နလုံးရောဂါနဲ့ သေတယ်ထင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး

“ဘာ...တောခေါင်းကြီး သေပြီဟုတ်လား၊ တောခေါင်း
ကြီး မရှိရင် တောနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လေ့လာမှု
တွေ လုပ်ကြမှာလဲ”

ဟုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တောခေါင်းကြီးကို သွားရောက်စစ်ဆေးသော
ဒေါက်တာ မမြမေ ပြန်ရောက်လာပြီး

“လောလောဆယ် နလုံးရန် ရုပ်ပြီးသေတယ်လို့ မှတ်
ချက်ချရမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးသည် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က တပ်ကြပ်ကြီး ဘဲလူးကို မျက်
မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး

“တောခေါင်းကြီး မလာသေးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးက တုန်တုန်
ယင်ယင်နှင့်

သူတို့၏ စကားကို နားထောင်နေသော ဝါးရမ်းပြေး
မင်းထင်က ဝင်ပြီး

“တောခေါင်းကြီးရဲ့ အလောင်းကို ကျုပ်စစ်ဆေးကြည့်
ချင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက ခေါင်းခါ
ယမ်းပြီး

“မင်းလို လူသတ်စားပြတိုက်နေတဲ့ ရာဇဝတ်သားက
ငါတို့အလုပ်မှာ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရှုပ်ချင်တာလဲ”

ဟုပြောလေရာ မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်က လူဆိုး တစ်ယောက်ဆိုရင်တောင် ဒီလို ပြစ်မှု
မျိုးတွေနဲ့ အများကြီး ကြုံဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို အများကြီး
အကူအညီပေးချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက မျက်နှာ

ရှုံ့ပြီး

“တောခေါင်းကြီး သူ့ဘာသာ အိပ်ယာထဲမှာ နှလုံးရောဂါ
နဲ့ သေသွားတာကို မင်းဘာတွေ့ခဲ့လို့လဲ၊ မဟုတ်က
ဟုတ်က ထင်မြင်ချက်တွေပေးပြီး စစ်ရထားပေါ်မှာ စားပေါက်
ခွောင်အောင် လုပ်ချင်လို့လား။ ဒါမျိုးတွေ ရှိနေပြီကွ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“တကယ်တော့ တောခေါင်းကြီး အသက်ဆုံးရတာ နှလုံး
ရောဂါကြောင့် သွေးရိုးသွေးသား အသက်ဆုံးတယ်လို့ ကျုပ်
လုံးဝ မယုံကြည်ဘူး၊ ဒါဟာ မှားယွင်းမှုတစ်ခုလို့ပဲ ထင်မြင်မိ
တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဒိုလ်ကြီး စောအောင်သည် ရုတ်တရက် ဝါးရမ်းပြေး

မင်းထင်၏အရည်အချင်း ရှိပုံကို သတိရလိုက်၏။

ထိုကြောင့် သေသူ တောခေါင်းကြီး၏ အလောင်းကို
စောအောင်အား စစ်ဆေးကြည့်ရှုခွင့် ပြုရန် ဆုံးချက်လိုက်၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရှုခွင့်ပေးမယ်၊ သက်သေ
အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ ပြဖို့ ကြိုးစားပါ”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ဗိုလ်ကြီးတော့ ဒေဝဒတ်ကို ဆွမ်းတော်ကပ်ခိုင်းသလို
ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို နေရာပေးလို့ မရဘူးဗျ”

ဟုမကျေမနပ် ပြောဆိုလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“ကျုပ်တို့ သူ့ကို စမ်းသပ်ကြည့်လို့ မမှားပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်သည် သေသူ
တောခေါင်းကြီးကို သွားရောက်စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုသို့ စစ်ဆေးပြီးခဏကြာလျှင် မင်းထင် ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာပြီး

“ဒေါက်တာ မမြမေ စစ်ဆေးသလို တောခေါင်းကြီးဟာ
နုလုံးထိခိုက်တဲ့ ရောဂါကြောင့် အသက်ဆုံးရတာဗျ၊ ဒါပေမဲ့
သွေးရိုးသွေးသား သေဆုံးတာတော့ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းက မျက်နှာ
ခဲလိုက်ပြီး

“ငါထင်တဲ့ အတိုင်း မင်းက ဝါးရမ်းပြေးပီပီ စားပေါက်
ချောင်အောင်လုပ်နေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်ကဝင်ပြီး

“သွေးရိုးသွေးသား သေဆုံးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား

ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်မလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က

“တောခေါင်းကြီးရဲ့ဘယ်ဘယ် နားသယ်မှာ အရေပြား
စုတ်ပြတ်နေတယ်၊ ဒါဟာ သေနတ်ဒင်လို အရာမျိုးနဲ့ တော
ခေါင်းကြီးကို မေ့အောင် ရိုက်လိုက်တဲ့ သဘောပဲဗျ။ တော
ခေါင်းကြီး မေ့သွားတဲ့အခါ ဆေးထိုးအပ် တစ်ချောင်းနဲ့ နံရိုး
ကြားထဲကို ထိုးထည့်လိုက်တယ်၊ ဆေးထိုးအပ်ဟာ နှလုံးကို
စိုက်ဝင်သွားပုံရတယ်၊ တောခေါင်းကြီးရဲ့နံရိုးကြားမှာ ညှိမည်း
နေတဲ့ ဆေးထိုးအပ်ရာကို တွေ့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် အထိတ်
တလန့်ဖြစ်ပြီး

“ဟာ..ဒါဆိုရင် စစ်ရထားပေါ်မှာ လူသတ်သမား ရှိနေ
ပြီဗေ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်၏ စကားအဆုံး၌ ဒေါက်တာ
မမြမေသည် တောခေါင်းကြီး၏ အလောင်းရှိရာသို့ ကမန်း
ကတန်းထွက်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်
ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်၏ စစ်ဆေးချက်သည် ဆရာဝန်
တစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး တိကျ မှန်ကန်သဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်
တန်း ဖြစ်မိလေ၏။

သို့သော် မမြမေသည် စိတ်သဘောထား ရိုးဖြောင့်သူ
တစ်ဦးပီပီ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်၏ ထင်မြင်ချက်မှန်ကန်
ကြောင်းပြောပြီး မိမိအပြစ်ကို မိမိ ဝန်ခံလိုက်၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်အပါအဝင် တွဲအတွင်းရှိ
လူများအားလုံး တောခေါင်းကြီး၏ အိပ်ခန်းသို့ သွားရောက်

ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲတွင် မမြမေနှင့်ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မမြမေသည် မင်းထင်၏ မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ရှင်တော်တော် ရက်စက်တဲ့သူပဲ၊ အပြစ်မရှိတဲ့ တောခေါင်းကြီးကို ရှင်ဘာကြောင့်သတ်ရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က မမြမေကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြီး

“မင်းဘယ်လို ရွှေညက်တော်စူးရောက်ပြီး ငါ့ကို လူသတ်သမားလို့စွတ်စွဲရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မမြမေက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဒီရထားပေါ်မှာ လူသတ်၊ ဓားပြကိုက်၊ ဝါးရမ်းပြေးအလုပ်ကို လုပ်တဲ့လူဟာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မင်းထင်က

“ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြီးနဲ့ ချည်နှောင်ခံထားရတာ ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား၊ နောက်ပြီးတော့ ညက တစ်ညလုံး ခင်ဗျားနဲ့ အတူ ရှိနေတာ တောခေါင်းကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်သတ်မှာလဲ၊ ဘာလဲ... ကျုပ်က လက်တွေ့ခြေထောက်တွေမှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးတွေကို ကိုယ်တိုင်ဖြည့်ပြီး တောခေါင်းကြီးကို ဆေးထိုးပြီး သတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်က ကြိုးတွေကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ချည်တယ်၊ နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေဆုံးရတယ်လို့ ဆရာဝန် ကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းပေးထားတဲ့ လူသေမှုကို လူသတ်မှု ဖြစ်အောင်

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖော်တယ် လို့ စွတ်စွဲချင်တာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဘာလို့တောခေါင်းကြီးကို သတ်ရမှာလဲ၊ တောခေါင်းကြီးနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိလို့လား၊ တောခေါင်းကြီးသေလို့ ကျုပ်အတွက် အကျိုးရှိရမဲ့အောင်လည်း ကျုပ်က သစ်ခိုးထုတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ တောခေါင်းကြီးကိုယ်မှာ အစိုးတန်ပစ္စည်းမှလည်း မရှိဘူး၊ အစိုးတန်ပစ္စည်းလို့ချင်လို့လူသတ်တယ် ဆိုရင်တောခေါင်းကြီးအစား တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုကိုပဲ သတ်မယ်၊ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးရဲ့ လက်မှာဝတ်ထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ဟာ အတော်တန်ဘိုးရှိတယ်ဗျ”

ဟုပြောလေ၏။

မမြမေသည် ထိုအခါမှပင် မင်းထင် လူသတ်သမား ဖြစ်ပုံ မရကြောင်း တွေးမိပြီး

“ဒါဆိုရင်တောခေါင်းကြီးကို သတ်တာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်

လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊

ကျုပ်တို့ကလွဲရင် ကျန်တဲ့သူတွေ အားလုံး ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ခိုလှုံကြီးစောအောင်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ အင်စပက်တော် သိန်ဝင်းလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့ ဘယ်သူမှ ယုံလို့မရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကြောင့် တံတားအောက်ရှိ မြေပြင်ကိုပင် မမြင်ရချေ။

မမြေမေသည် တံတားအောက်သို့ ရောင်းကြည့်လိုက်ပြီး

“အမလေး...အသူတစ်ရာ နက်တဲ့ချောက်ကြီး၊ ကြောက်
စွဲကောင်းလိုက်တာ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်ရထားသည် ရုတ်တရက် ဘရိတ်
ဆွဲပြီး ဝုန်းခနဲ ထိုးရပ်လိုက်ရာ ရထားပေါ်ရှိ လူများ ယိုင်လဲ
တောတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ယိုင်လဲနေရာက ကုန်းရုန်းဟ
လိုက်ပြီး

“ဘယ်ရွေးမသား ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းချလာ၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းနှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီး

စစ်ရထားကြီးသည် မက်စောက်သော တောင်ကြီးကို
စတင်တက်နေလေ၏။

တောင်ကြီးပေါ်သို့ တအိအိ တက်ပြီးသောအခါ တောင်
ကြီးနှစ်လုံးကို ဆက်ထားသော သံတံတားကို ကျော်ဖြတ်ရ
လေ၏။

စစ်ရထားသည် သံတံတားပေါ်မှ တအိအိ ဖြတ်သန်း
သောအခါ အောက်ဖက်ရှိ ချောက်ကြီးမှာ နက်ရှိုင်းလွန်းသော

ဝမ်းယုလည်း ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လာကြ၏။

ထိုစဉ် စက်ခေါင်း အင်ဂျင်နီယာ ဘာဂျမ်းသည် စက်
ခေါင်းဘက်မှ ကမူးရှူးထိုး ပြေးလာသဖြင့် ဗိုလ်ကြီး စောအောင်
က လှမ်းဆွဲကာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘာဂျမ်းက ဗိုလ်ကြီး စောအောင်
လက်က ရုန်းထွက်ကာ

“မီးထိုးသမား တောကျော် ရထားပေါ်က ပြုတ်ကျသွား
လို့ဗျ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင် မျက်လုံးပြူးသွား
လေ၏။

သူတို့အားလုံး စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘာဂျမ်းအနောက်

သို့ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

ထိုစဉ်ချောက်ကမ်းပါး အစပ်၌ ကြိုတင် ရောက်နှင့်နေသူ
တစ်ဦး ရှိ၏။ ထိုသူမှာ ဝါးရမ်းပြေး မင်းထင် ဖြစ်၏။

မင်းထင်က ချောက်ကမ်းပါး အစပ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်
ပြပြီး

“မီးထိုးသမားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကျောက်စွန်းပေါ်မှာ တင်နေ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်တော့ မရှိလောက်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

စစ်သားများအားလုံး ချောက်ကြီးထဲသို့ ခြံကြည့်ပြီး ကြောက်
စက်စွယ် အလွန်ကောင်းကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောဆိုနေကြ၏။

အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းကခေါင်းခါယမ်းပြီး

“သူသေလောက်ပါပြီ”

ဟုပြောလေရာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က

“သူ့အတွက်ဆေးကုသ ခံယူဖို့လိုမလိုဘယ်သူမှအတိ

အကျမပြောနိုင်ဘူးလေ”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ချောက်ကြီးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး

“အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးထဲကို ဘယ်လူစွမ်း

ကောင်းက ဆင်းပြီး မီးထိုးသမားကို စစ်ဆေးဝံ့မှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မင်းထင်က သက်ပြင်းချူပြီး

“ခင်ဗျားရဲ့စစ်သားတွေ မဆင်းဝံ့ရင် ကျုပ်ပဲ ဆင်းကြည့်

လိုက်ပါမယ်၊ ကျုပ်ကိုကြီးတစ်ချောင်းလောက်ရှာပေးပြီးအပေါ်

ကနေ သေသေချာချာ ကိုင်ထားပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ပြီးနောက် မင်းထင်သည် ကြိုးကိုဆွဲပြီး ချောက်ကြီးထဲ

သို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းသွားလေ၏။

အေးဝက်သော လေပြင်းများ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ

သဖြင့် ချောက်ကြီးထဲသို့ ဆင်းရသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်

ကောင်းလှ၏။

ခဏကြာလျှင် မင်းထင်သည် မီးထိုးသမားတောကျော်

၏ အလောင်းရှိရာ ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မင်းထင်သည် တောကျော်၏အလောင်းကို စစ်ဆေးပြီး

နောက်ကြိုးကို တောကျော်၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် သိုင်းချည်လိုက်

ပြီးတောင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရန် အချက်ပြလိုက်လေ၏။

တောကျော်၏ ခန္ဓာကိုယ် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ပြီးမှ

သာ မင်းထင်သည် တောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေ၏။

တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ တောကျော်၏

အလောင်းကို ဒေါက်တာမမြမေက စစ်ဆေးပြီးနောက်

“ခေါင်းခွံကွဲအက်နေတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ နံရိုး
တွေ အားလုံး ကျိုးနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ မင်းထင်က စက်ခေါင်း အင်ဂျင်နီယာ
ဘဂျမ်းကို ကြည့်ပြီး

“သူ့ရဲ့ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဘာလို့ ကြိုးချည်
ထားရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကြိုးချည်ပြီး စက်
ခေါင်းရှေ့မှန်မှာ တင်နေတဲ့ ဆီးနှင်းတွေကို ထွက်ရှင်း ပါတယ်၊
ဒါဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မီးသတ်သမားတွေ လုပ်လေ့ ရှိတဲ့ နည်း
ပါ၊ ကြိုးချည်ထားတဲ့ အတွက် ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ပြီး ပြုတ်
မကျနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မင်းထင်က အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း ဘက်သို့
လှည့်ပြီး

“ကျုပ် နောက်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ၊ နောင်တစ်ချိန် လူ
သတ်မှုအတွက် သက်သေခံရအောင်လို့ပါ”

ဟုပြောပြီး စက်ခေါင်းဘက်သို့ဦးတည်ပြီး လျှောက်လှမ်း
သွားလေ၏။

မင်းထင်သည် စက်ခေါင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပတ်
ပတ်လည်ကို လှည့်လည် စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုအခါ စက်ခေါင်းရှေ့မှန်တွင် စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ
ဘဂျမ်းပြောသည့်အတိုင်း ဆီးနှင်းများ ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်နေ၏။

မင်းထင်သည် ခေါင်းတွဲပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်သွားပြီး စက်
ခေါင်းပတ်ပတ်လည် လှည့်လည် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခါ စက်ခေါင်းအနီးရှိ ထင်းပုံ နှစ်ပုံအနက် ညာ
ဘက်ရှိ ထင်းပုံမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေလေ၏။

မင်းထင်သည် စက်ခေါင်းပေါ်မှ ရန်ဆင်းပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်
နေသော ထင်းပုံအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ထင်းပုံကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်
လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

သူ့ရင်ထဲတွင်မသံကာဖွယ်ရာများပြည့်နှက်နေလေ၏။

ခရီးစတင်ချိန်မှစပြီး စစ်ရထားပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်
၏အသက်ဆုံးခဲ့၏။ ရှေ့ဆက်ပြီးမည်သူ၏အသက်ကို ပေးဆပ်
ရလေမည်မသိ။

စစ်ရထားသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သေမင်းရထား ဖြစ်နေ
လေ၏။

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသောဗိုလ်ကြီးစောအောင်က စက်ခေါင်း

အင်ဂျင်နီယာဘဏ္ဍမ်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“မီးထိုးသမား မရှိလို့ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူးဆို
ရင် ကျုပ် စစ်သား တစ်ယောက်ကို မီးထိုးသမား အနေနဲ့ ခေါ်
အသုံးပြုလို့ရတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဏ္ဍမ်းက

“လောလောဆယ် ကျုပ်တို့ ရထားမှာ ထင်းလောင်စာ
နည်းနေပြီ။ ရှေ့နှစ်ပိုင်လောက်မှာ ထင်းသိုလှောင်တဲ့ ဂိုဒေါင်
တစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီဂိုဒေါင်မှာ ဆင်းပြီး ထင်းနည်းနည်းလောက်
သယ်ချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“ထင်းသယ်တဲ့အခါ ကျုပ်စစ်သားတွေ ပိုင်းပြီး အကူ
အညီပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မကြာမီထင်းသယ်ဆောင်မည့်ဂိုဒေါင်သို့ ရောက်သော အခါ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းသည် ရထားကို ဘရိတ် ဆွဲပြီးရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

စစ်သားများသည် ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ထင်းသယ် ရန် စေခိုင်းထားသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးသော ရာသီဥတု၌ ရထားအောက်သို့ ဆင်းလာကြ၏။

နေ့လယ်ခင်းအချိန်ဖြစ်သော်လည်း နင်းမုန်တိုင်းတိုက် ခတ်နေသဖြင့် ရာသီဥတု အုံ့ဆိုင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင် လုံး အမှောင်ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့ ရှိ၏။

စစ်သားများသည် အအေးဒဏ်လွန်ကဲလွန်းသဖြင့် ထင်းစည်းများကို လက်ဆင့်ကမ်းပြီး သွက်သွက်သယ်ပိုး နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်သည် စစ်သားများ မမြင်အောင် ရထားပေါ်မှ တိတ်တမိတ် ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ခိုကွာတွဲအနီးသို့တိုးကပ်လိုက်၏။

ခိုကွာတွဲသို့ ရောက်သောအခါ သော့ခတ်ထားသဖြင့် အိတ်ထဲရှိ သံချောင်း တစ်ချောင်းကို ယူပြီး လှည့်ဖွင့်လိုက်ရာ ချောက်ခနဲ မြည်ပြီး သော့ပွင့်သွားလေ၏။

မင်းထင်သည် သော့ပွင့်သွားသောအခါ ခိုကွာတွဲထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်ပြီး မီးခြစ်ကို ခြစ်ကာ တွဲထဲတွင် ရှိသော အိမ်လေးကို ထွန်းညှိလိုက်၏။

ပြီးနောက် ရထားတွဲအတွင်းကို လေ့လာကြည့်လေရာ တွဲအတွင်း၌ စားနပ်ရိက္ခာများကို အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်များဖြင့် ဆည်သွင်းထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

စစ်ရထားတွဲ၏ တစ်ဖက်တွင် သေတ္တာများအစီအနီ

ရှိပြီး ထိုသေတ္တာများပေါ်တွင် မြန်မာ့ တပ်မတော်ဆေးပစ္စည်းများ ဟုရေးသားထားပြီး ကြေးနီတံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားသော သေတ္တာများတွင် လက်နက်ပစ္စည်းများဟု ရေးသားထားလေ၏။

ဝါးရမ်းပြေး မင်းထင်သည် မိမိ အလိုရှိသော ပစ္စည်းကို မတွေ့သေးသဖြင့် ထပ်မံရှာဖွေရာတွင် အနောက်ဘက်ထောင့်တွင် ရှည်မျောမျော သေတ္တာငယ် တစ်လုံးကို တွေ့ရပြီး ထိုသေတ္တာပေါ်တွင် မြန်မာ့တပ်မတော် ကြေးနန်းရိုက်စက်ဟု ရေးသားထားသဖြင့်

“တွေ့ပြီ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်သည် ကြေးနန်းရိုက်စက်ကို ရလျှင် ရထားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်ပြီး တံခါးကို ဟန်မပျက်သော့ပြန်

ဆတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဆီးနင်းများကို အကာအကွယ် ပြုပြီး နောက်ဘက်ရှိ စစ်မြင်းများထားရှိသော တွဲသို့ လျှောက်သွားပြီး တွဲပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

စစ်မြင်းတွဲကို သော့ခတ်မထားဘဲ သစ်သားကြမ်းများ နှိတ်ပြီး ကာရံထားလေ၏။

မင်းထင် တွဲပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းများကောက်ရိုးစားပြီး ငြိမ်သက်နေလေ၏။ မင်းထင်သည် လူတစ် ရပ်ကျော် ဖြစ်သော ကောက်ရိုးပုံထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး ကြေးနန်းရိုက်စက်ကို ဖွက်ထားလိုက်၏။

မိမိအတွက် ကြေးနန်းရိုက်စက်ကို ၂၄ နာရီ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်လျှင် လုံလောက်နေလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ ရထားပေါ်သို့ ထင်းများသယ်ယူခြင်း ကိစ္စ

ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် စစ်သားများသည် စစ်ရထားပေါ်သို့ ပြန်
တက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“နင်းမုန်တိုင်းစံသွားတာနဲ့ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ စက်ခေါင်း
အင်ဂျင်နီယာ ပင်ပန်းရင် ဘရိတ်သမား တင်ကြီးနဲ့ စက
လူချင်းလဲလိုက်ပါလား”

ဟုပြောလေရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘရမ်းက
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်နေရာကို ဘယ်သူမှ လူချင်းလဲလို့မ
တော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအချိန်ကစပြီး မရက
တောင်ကြားထဲကို စဝင်နေလို့ပဲ၊ မရက တောင်ကြားဆိုတာ
အင်မတန်မက်စောက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် အလွန်ကောင်း
တယ်၊ နင်းမုန်တိုင်းကျချိန်ဆိုရင်ဒီတောင်ကြားမှာရထားတွေ

တောင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတတ်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားပြီး မရကတောင်ကြား ဟုတီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။

ဗလမင်းထင် ခံတပ်သည် ခုခံကာကွယ်ရန် အတွက်
အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်ထားသော ခံတပ် ဖြစ်၏။

ခံတပ်၏ အနောက်တွင် လက်နက်တိုက်၊ မြင်းစောင်း၊
အရာရှိများအိပ်ခံဆောင်နှင့် စစ်တန်းလျားများ ရှိနေ၏။

ခံတပ်၏တည်နေရာကောင်းမွန်သောကြောင့် ခံတပ်ရှိ
လူများသည် မိမိထက် အင်အားများစွာ သာလွန်သော ရန်သူ
များကို ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

ထို့ပြင် မီးရထားလမ်းကို မျက်နှာပြုထားသော ခံတပ်၏
အဝင်လမ်း၌ သံမဏိဂိတ်ပေါက်ကြီးရှိ၏။

ထိုသံမဏိဂိတ်ပေါက်ကြီးကို ရန်သူများ ကျော်ဖြတ်ဝင်
ရောက်ရန် မလွယ်ကူလှချေ။

တစ်နေ့တွင် ဗလမင်းထင် ခံတပ်၏ အဝင်လမ်းရှိ
သံမဏိဂိတ်ပေါက်ကြီးထဲသို့ မြင်းများ စီးနင်းလာသော လူ

ဗလမင်းထင်ခံတပ်၏အနောက်ဘက်နှင့်မြောက်ဘက်
တွင် အလွန်မက်စောက်သော ချောက်ကြီး တစ်ခုရှိနေ၏။

ခံတပ်၏ တောင်ဘက်နှင့် ရှေ့ဘက်တွင် ကျဉ်းမြောင်း
သော လမ်းကျဉ်းလေး တစ်ခုရှိ၏။

ထိုလမ်းကျဉ်းထဲသို့ဝင်ရန် တံတားတစ်ခုတည်ဆောက်
ထားပြီး ရထားလမ်းသည် တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားလာ
ရ၏။

တစ်စုသည် တရွေ့ရွေ့ဝင်ရောက်လာလေ၏။

မြင်းစီးလူစု၏ ခေါင်းဆောင်သည် ခံတပ်အတွင်းသို့
ဝင်ရောက်လာပြီး အသင့်စောင့်ကြိုနေသော တောပုန်းကြီး
ချန်းနှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။

တောပုန်းကြီးချန်းက မြင်းစီးလူစု၏ ခေါင်းဆောင်အား

“ကြိုဆိုပါတယ် မိတ်ဆွေကြီး မရန်ရှောင်၊ ခင်ဗျားတို့
ဆွမ်းကြီးလောင်းမဲ့ အချိန်နီးလာလို့ ကျုပ်ရဲ့ခံတပ်ကို ဖိတ်ခေါ်
လိုက်တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မြင်းစီးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုဟောင်းတွေအတွက်
သွေးကြွေးဆပ်ဖို့ အချိန် ရောက်ပြီပေါ့၊ ဒါနဲ့ စစ်ရထား၊ ဘယ်
တော့ ရောက်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ တောပုန်းကြီးချန်းက

“ဟားဟား...မနက်ဖြန် ညနေဆိုရင် စစ်ရထားခံတပ်ကို
ရောက်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ အောင်သေအောင်သား စားရတော့မယ်”
ဟုပြောလေ၏။

မြင်းစီးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်က

“ကျုပ်က စစ်တပ်ကို မဟာရန်သူတော်တွေလို့ သဘော
ထားတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ဘက်က ကူညီပေးရတာပေါ့၊ ကျုပ်
တို့ဘယ်တော့တိုက်ခိုက်ရမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

တောပုန်းကြီးချန်းက စစ်တပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်
အားထက်သန်နေသော လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်ကို ကြည့်ပြီး

“သိပ်မလောပါနဲ့ဗျာ...ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေး ပြော
ပြီမယ်၊ နည်းနည်းလောက် အနားယူလိုက်ပါဦး”

၁၈၄ မင်းမြတ်သူ

ဟုဆိုကာ အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားဖွဲ့
ဆီသို့ယူဆောင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာသောအခါ
တောပုန်းကြီးချန်းက အရက်ကိုတစ်ငုံသောက်လိုက်၏။

ဗလမင်းထင် ခံတပ်တစ်ခုလုံး သူ့လက်ထဲ ရောက်ရှိနေ
ပေပြီ..သူ့အတွက် ဘာမှမလိုအပ်တော့ချေ...အရက်ကို တစ်
ကြီးသောက်ရန်သာ လိုအပ်တော့၏။

စစ်ရထားကြီး မရုဏ်တောင်ကြားထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်
ရောက်နေချိန်၌ ရထားပေါ်တွင် ဗိုလ်ကြီး စောအောင်တို့ လူစု
ကော်မီတိုင်း၌ ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းကို
ဩဇာပြုံး

“ရထားပေါ်က လူသေမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို
သိလွန်စတွေရနေပြီလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတွေ ဘာတစ်ခုမှ
မရသေးဘူး”

ဟုဖြေလေ၏။ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“ကျုပ်တို့စစ်ရထားပေါ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်
ကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေတာ သေချာနေပြီ။ ပထမဆုံး သံသယ ဖြစ်
စရာ တစ်ခုက ကျုပ်တို့ ရထားမထွက်မီ စားပွဲထိုး မိုးဝင်း
ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ စားပွဲထိုးပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဘူတာကို ကြေးနန်းရိုက်ပြီး စုံစမ်းဖို့ ကြံတော့လည်း ရာသီဥတု
မဆိုးဝါးဘဲ ကြေးနန်းတိုင်တွေ ပြိုလဲကျနေတယ်။ ဒါဟာ
သံသယ ဖြစ်စရာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ တောခေါင်းကြီး ခင်လှိုင်
လည်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်။ လက်သည်က အခုထိ မပေါ်

သေးဘူး။ မကြာသေးမီက စက်ခေါင်းထဲမှာ မီးထိုးသမား
တောကျော်လည်း သံသယ ဖြစ်ဖွယ် သေဆုံးသွားတယ်။ ဒီလူ
သတ်မှုတွေကို ဘယ်သူ ဇန်တီးနေတာလဲ။ စစ်ရထားတွဲကြီးမှာ
လူသတ်သမား ရှိနေတာ သေချာနေပြီ။ အားလုံး သတိဝီရိယ
ရှိကြပါ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ သူတို့အားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်
ချားဟန်ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂုန်းခနဲ မြည်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး
ကြားရပြီး ရထားတစ်စီးလုံး တုန်ခါသွားလေ၏။

ရထားပေါ်ရှိ လူများ အားလုံး ပြတင်းပေါက်သို့ ထွက်ပြီး
ကမန်းကတန်း ကြည်လိုက်ရာ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော
မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

စစ်ရထား၏ နောက်ဆုံးတွဲ သုံးတွဲသည် ရထားတွဲမှ

ပြုတ်ကာ အနောက်သို့ လိမ့်ဆင်းနေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွဲ သုံးတွဲသည် စစ်သားများ လိုက်ပါလာ
သောတွဲနှင့် ဘရိတ်တွဲ ဖြစ်၏။

မိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ပြုတ်ကျသွားသောတွဲများ
ကိုကြည့်ကာ စစ်သားများအတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားပြီး

“ငါ့ စစ်သားတွေ...ငါ့စစ်သားတွေ ပါသွားပြီ”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

စစ်သားများပါသွားသော တွဲသုံးတွဲသည် တောင်ကုန်း
အတိုင်း အရှိန်ဖြင့် လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

ဝါးရမ်းပြေး မင်းထင်သည် ရထားတွဲပေါ်မှ ဦးစွာ ခုန်
ဆင်းပြီး လိမ့်ဆင်းသွားသော တွဲများနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ

“ဟေ့လူတွေ တခါးဖွင့်ပြီး အမြန် ခုန်ဆင်းကြပါ”

ဟု အော်ဟစ် ပြောဆိုလေ၏။

သို့သော် စစ်ရထား လိမ့်ဆင်းခြင်းမှာ မြန်ဆန်လွန်း

သဖြင့် ရထားနောက်သို့ လိုက်ရန် မတတ်နိုင်တော့ချေ။

စစ်သားများသည် တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ရထားပေါ်မှ ခုန်
ဆင်းရန် ကြိုးပမ်းလိုက်၏။ သို့သော် ရထားတံခါးများကို
ဒွင်မရဘဲ အပြင်မှ ချက်ချထားကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားပြီး အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်နေကြလေ၏။

စစ်ရထား တောင်အောက်သို့ လျှင်မြန်စွာ လိမ့်ဆင်း
သွားပြီး ဇလီဖားတုံးများ သံလမ်းမှ ပြုတ်ထွက်လုနီးပါးဖြစ်ကာ
ချထားတစ်စီးလုံး ယိမ်းထိုးနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော
တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးသည် ဘရိတ်သမား တင်ကြီး အရေးပေါ်
ဘရိတ်မဆွဲ သဖြင့် စစ်ရထား မရပ်တန့်ခြင်းကို နားမလည်
ဖြစ်ကာ ဘရိတ်တွဲရှိရာသို့ ကူးသန်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးသည် အလယ်လမ်းအတိုင်း ဘရိတ်
တွဲရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ထို့နောက်ရထားတွဲအပြင်သို့ ထွက်ရန် တံခါးကို ဖွင့်
လေရာ တံခါးကို ချက်ချထားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အော်ဟစ်
ဆဲဆိုပြီး တံခါးချက်ကို သေနတ်ဖြင့် သုံးလေးချက် ပစ်ထည့်
လိုက်ရာ တံခါးဖွင့် ထွက်သွားလေ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူး တွဲအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ
ဘရိတ်တွဲ ရှိရာသို့ ခုန်ကူးရပြန်၏။

ထိုစဉ် ရထားတွဲ ယမ်းယိုင်သွားသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး
သည် တွဲအောက်သို့ အရှိန်လွန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မပြီး သံမဏိကိုင်ကို ကိုင်
ဆွဲမိလေရာ တွဲအောက်သို့ ပြုတ်ကျမသွားဘဲ တွဲပေါ်သို့ ခိုဆွဲ
တက်လာနိုင်၏။

တပ်ကြပ်ကြီး ဘရိတ်တွဲရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
တွဲတံခါးကို ချက်ချပြီး ပိတ်ထားပြန်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးသည် ဘရိတ်တွဲ နံရံကို တဝုန်းဝုန်း
ထုပြီး

“ဘရိတ်ဆွဲပါ။ ရထားမှောက်တော့မယ်။ ဘရိတ်ကို
မြန်မြန်ဆွဲပါ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

သို့သော် တွဲအတွင်းမှ ထူးခြားမှုမတွေ့ရသဖြင့် မှန်တံခါး
တို့ ကပ်ပြီး ချောင်းကြည်လိုက်ရာ လက်ကိုင်ဘီးနေရာတွင်
ဘရိတ်သမားတင်ကြီးကို မတွေ့ရဘဲ နောက်ကျောကို ဓားစိုက်
ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသော တပ်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးသည် သူတို့ စစ်သားအားလုံး၏
ဆီးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကို ရုတ်တရက် ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာနှုန်းခန့် နောက်ပြန် လိမ့်ဆင်းနေ
သော ရထားကြောင့် မီးရထားလမ်း နံဘေးရှိ ထင်းရှူးပင်များ
သည် တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူတို့အားလုံးအတွက်ဘဝကူးကောင်းအောင်ဆုတောင်း
ရန်သာ ရှိတော့၏။

တပ်ကြပ်ကြီး ဘဲလူးသည် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ဘုရားစာ
များကို ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ချွတ်ဆိုလေတော့၏။

ထိုသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လိမ့်ဆင်းရင်း စစ်ရထားသည်
ချောက်ကမ်းပါးကျွေ့တစ်ခုသို့ရောက်သောအခါအရှိန်မထိမ်း
နိုင်ဘဲလမ်းပေါ်မှချော်ပြီးချောက်ကြီးထဲသို့ထိုးကျသွားလေ၏။

ထိုနောက် စစ်ရထားပေါ်တွင် သယ်ဆောင်လာသော
လက်နက်ခဲယမ်းများကြောင့် မြေပေါ်သို့မကျမီ ပေါက်ကွဲ
ပျက်စီးသွားလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွား
သောရထားတွဲသုံးတွဲကိုမကြည့်ရက်သဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်
ထားလိုက်လေ၏။

သူ၏ စစ်သားများအားလုံး ပျက်စီး ဆုံးရှုံးသွားမှာ သေ
ချာ၏။

ရထားတွဲ၏တွဲဆက်သံချောင်းလေးချောင်းအနက်သုံး
ချောင်းမှာ အကောင်းပကတိ အတိုင်း ရှိနေလေ၏။

ထိုသံချောင်းများဆွေးမြေ့ပြီးပြတ်ထွက်စရာ အကြောင်း
ရှိချေ။ ဒုဗိုလ် ခင်ညွန့်က သက်ပြင်းချပြီး

“ချောက်ထဲ ဆင်းကြည်ရင် ရထားတွဲသုံးတွဲစလုံး
အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်နေလို့၊ ဘယ်လို သဲလွန်စမှ ရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က ဝင်ပြီး

“ရထားတွဲသုံးတွဲပြုတ်မထွက်မီပေါက်ကွဲသံတစ်သံကို
ကြားရတယ်၊ ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုး ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ဆင်ရှားပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က အံ့ကို တင်းတင်း

အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးစောအောင်
တို့လူစုသည် တွဲဆက်ပြုတ်သွားသော နေရာသို့ သွားရောက်
စစ်ဆေးလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က တွဲဆက်သံချောင်းများကို
ကြည့်ပြီးမယုံကြည်ဟန်နဲ့

“ဒီလောက် ခိုင်မာတောင့်တင်းတဲ့ သံချောင်းတွေက
ဘယ်လိုလုပ်ပြတ်ထွက်နိုင်မှာလဲ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စစ်ရထားပေါ်မှာ အန္တရာယ် ရှိနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ ရထားဟာ သေမင်းရထား ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘာဂျမ်းအနေနဲ့ရထားတွေ သုံးတွဲ ပြုတ်ကျတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လို ထင်မြင်ချက် ပေးနိုင်မလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘာဂျမ်းက

“ကျုပ်လည်း မီးရထားကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘရိတ်သမားတင်ကြီးက ဘာကြောင့် ဘရိတ်ကြီးကို အချိန်မီ မဆွဲတာလည်း ဆိုတာ နားမလည်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က သူ၏ တပ်သားများကို နမူနာတသစ်တံဖြင့်

“ငါတို့ စစ်သားတွေဟာ စစ်မြေပြင်မှာ အသက်ပေးရမှာကွ၊ အခုတော့ မှားယွင်းမှုတစ်ခုကြောင့် အသက်မပေးသင့်ဘဲ ပေးလိုက်ရတယ်၊ နမူနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ”

ဟုမချီတင်ကဲ ပြောဆိုနေလေ၏။ ထိုနောက် လူအုပ်ကို

“ကျုပ်တို့ လူစုထဲမှာ ကြေးနန်းဘယ်သူ ရိုက်တတ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒုဗိုလ် ခင်ညွန့်က

“ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး ရိုက်တတ်တယ်ဗိုလ်ကြီး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“ဟေ့...ပေါလု ရိက္ခာတွေထဲမှာ ကြေးနန်းရိုက်စက် ရှိသယ်၊ ယူလာပေးပါကွာ”

ဟုစေခိုင်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က စက်ခေါင်းအင်ဂျင်
နီယာ ဘဂျမ်းကိုကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့ စစ်ရထား ရှေ့စရီးဆက်ရင် အန္တရာယ် ကင်းရဲ့
လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဘဂျမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ပူစရာ မရှိပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလို
ဖြစ်ရပ်မျိုးဟာ အကြိမ်တစ်သိန်းမှာ တစ်ခါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး
နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ကံဆိုးဖို့ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး၊ နောက်ပြီး
ဆွဲရမယ် တွဲကတိုသွားပြီဆိုတော့ စက်ခေါင်းကလည်း နိုင်နိုင်
နင်းနင်း ဆွဲနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ စစ်ရထားဟာ ဒီခရီးလမ်းရဲ့
အကြမ်းတမ်းဆုံ အပိုင်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီးပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး
တော့ မြေပြန့်တွေရောက်ပါပြီ၊ အန္တရာယ်တွေ မရှိနိုင်ပါဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စားပွဲထိုးပေါ်လှ အခန်းထဲသို့ မျက်စိ
မျက်နှာဖျက်ပြီး ပြန်ရောက်လာပြီး

“ဟို...ကြေးနန်းရိုက်စက် မရှိတော့ဘူး ဗိုလ်ကြီး”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မျက်မှောင်
ကြွတ်ပြီး

“သေချာရဲ့လားကွာ၊ ကြေးနန်းရိုက်စက်က သူ့ဘာသာ
နော် ဘယ်ကို ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ပျောက်သွားရတာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က ဝင်ရောက်ပြီး

“ကြေးနန်းရိုက်စက်ကို ရှာနေလို့လဲ အပိုပါပဲဗျာ၊ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကြေးနန်းရိုက်စက်က တွဲပေါ်မှာ ရှိတော့
မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကလက်သီးဆုပ်ပြီး

“ကျုပ်တို့ စစ်တပ်က ကြေးနန်းရိုက်စက်က ဘယ်ကို
ရောက်သွားတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ရထားကို ရပ်ပြီး ထင်းစည်းတွေ တင်နေတုန်း နှင်းထု
ကို အကာအကွယ်ပြုပြီး လူတစ်ယောက်ဟာ ရိက္ခာတွဲပေါ်က
ကြေးနန်းရိုက်စက်လို သေတ္တာကို ယူပြီး အနောက်ဘက်က
တွဲတွေဆီကို သွားတာတွေ့ရပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“သူ့..ဘယ်သူလဲဆိုတာ မမှတ်မိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“အမှောင်ထဲမှနေလို့ ကျုပ်လုံးဝ မမြင်မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ
လည်း ချောက်ထဲကို ရောက်နေပါပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့
သူဟာ ရိက္ခာတွဲရဲ့အနောက်က တွဲတွေဆီကို သယ်ဖို့သွားတယ်
ဆိုတော့ ချောက်ထဲကို ရောက်သွားတာ သေချာပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ဝါးရမ်းပြေး

မင်းထင်၏စကားမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသဖြင့် ငြိမ်သက်ပြီး စစ်သား
များအတွက် ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေလေ၏။

ပြီးနောက်တွင်မူ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က အံ့ကို ကြိတ်ပြီး

“ကျုပ်တို့စစ်ရထားပေါ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်
ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်၊ ပထမဆုံး စားပွဲထိုးမိုးဝင်း
ပျောက်ဆုံးသွားတယ်၊ စားပွဲထိုးပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကြေးနန်းရိုက်ပြီး စုံစမ်းဖို့ကြံတော့လည်း ရာသီဥတု မဆိုးဝါး
ဘဲ ကြေးနန်းတိုင်တွေပြိုလဲကျနေတယ်၊ နောက်တော့တော့ခေါင်း

ကြီးစင်လှိုင်လည်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်။ နောက်ထပ်မကြာ
သေးမီမှာ စက်ခေါင်းထဲမှာ မီးထိုးသမား တောကျော်လည်း
သံသယဖြစ်ဖွယ်သေဆုံးသွားတယ်။ ဟော...အခုတော့ ကျုပ်ရဲ့
စိတ်အချရဆုံးတစ်စုံတစ်ရာလုံး ပြုတ်ပြီး ချောက်ထဲကို ကျသွား
ပြန်ပြီ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က မျက်မှောင်
ကြွတ်ပြီး

“လူသတ်သမားကစစ်ရထားတွေမှာ တပ်ထားတဲ့
တံခါးချက်တွေကို ဖ်သောတွေ လိုက်ခတ်ထားတယ်။ ဒါဟာ
ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ စစ်သားတွေကို သတ်ခဲ့တာပဲ။ နောက်ပြီး
တော့ ဘရိတ်တွေမှာ ရှိနေတဲ့ ဘရိတ်သမား တင်ကြီးလည်း
ရထားချောက်ထဲ မကျမီ ဘရိတ်မဆွဲ နိုင်ခဲ့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မျက်မှောင်

ကြွတ်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“တင်ကြီးလည်း လုပ်ကြံခံရလို့ပေါ့ဗျာ၊ ဒီရထားပေါ်မှာ

ကြောက်မက်ဖွယ် လူသတ်သမား ရှိနေတယ်။ အားလုံး သတိ
မရှိယ ရှိကြပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူတို့အားလုံး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်
သွားလေ၏။

BURMESE
CLASSIC

ဆုံးနေတဲ့ စားပွဲထိုးမိုးဝင်းလည်း သေသလား ရှင်သလား
မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်း
ကလည်းတရားခံတွေကိုရအောင် မဖမ်းနိုင်သေးဘူး။ တကယ်
လို့ လူသတ်သမားဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ပြီး
ထမင်းစားရင်တောင် စားနေမှာ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက ခေါင်းခါ
သမ်းပြီး

“ကုန်သည်ကြီး အထင်လွဲမှား နေတာ ဖြစ်မှာပါ။ ကျုပ်
အထင်တော့ လူသတ်သမားဟာ စစ်သားတွေနဲ့အတူ မတော်
တဆဖြစ်တဲ့ အထဲမှာ မိသွားလောက်ပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂျိုးရမ်းပြေးမင်းထင်က ဝင်ရောက်ပြီး

“စစ်သားတွေရဲ့ဟွဲက မတော်တဆ ဖြစ်ပြီး ချောက်ထ

နေ့လယ်စာ စားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့
အားလုံး အရာရှိများ နားနေခန်းတွင် လာရောက်စုဝေးကြ၏။
တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုက ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး
“ကျုပ်တို့ စစ်ရထားကြီးက သေမင်းရထား ဖြစ်နေပြီ
စစ်သားတွေ အများကြီး ချောက်ထဲကျပြီး သေကုန်ပြီ၊ တော
ခေါင်းကြီးလည်း အသတ်ခံရတယ်။ မီးထိုးသမား တောကျော်
လည်းချောက်ထဲကို ပြုတ်ကျပြီး အသက်ဆုံးရတယ်။ ပျောက်

၁၂၆ မယ်မြတ်သူ

ကိုကျသွားတာမဟုတ်ဘူးပျ၊ လူသတ်သမားကတမင်တာကာ
ကြံစည်ပြီး စစ်သားတွေကို ရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိ သတ်ခဲ့တာ၊
စစ်သားတွေရဲ့ တွဲကို အပြင်က တခါးချက်တွေ ချပြီး အသေ
သတ်ခဲ့တာပျ၊ နောက်ပြီးတော့ ရထားဒီလောက် အန္တရာယ်နဲ့
ကြုံတွေ့ချိန်မှာ ဘရိတ်သမားတင်ကြီးဟာ ဘရိတ်ကို မဆွဲနိုင်
ဘဲ ဖြစ်နေတာ သူ့အသက်ကို လုပ်ကြံခံရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ကိုယ်လူက ဝါးရမ်းပြေးလူသတ်သမားပီပီ မဖြစ်နိုင်
တာကို လုပ်ကြံ ပြောတတ်တာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်လုပ်ကြံ ပြောမပြော ခင်ဗျား အခုပဲသိရတော့မယ်၊
ဟောဟိုမှာ စားပွဲထိုးပေါလု မျက်နှာပျက်လာတာ ကြည့်ပေ
တော့”

မြန်းဆီစာပေ

ဟုပြောလိုက်၏၊

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်၏စကားမဆုံးမီ စားပွဲထိုးပေါလုက
ထိတ်ထိတ်ပြာ ပြာဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး

“စားဖိုမှူးကြီး ဘယ်ပျောက်နေသလဲ မသိဘူး၊ ရှာလို့
မတွေ့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုသည်
အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးစောအောင်နှင့်
အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်လေ၏၊

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“စားဖိုမှူးကြီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ကျုပ် စောစော
ဘုန်းကစကားပြောနေသေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏၊

မြန်းဆီစာပေ

၁၂၈ မင်းမြတ်သူ

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က စားပွဲခုံကို ဒေါသတကြီး ပုတ်
လိုက်ပြီး

“မသေချာ မရေရာတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ စားဖိုမှူး
ကြီးကို အမြန်ဆုံး လိုက်ရှာကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို ကြည့်
လိုက်ပြီး

“စားဖိုမှူးကြီးဟာ ရထားပေါ်မှာ ရှိရင်ရှိမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်
ရထားပေါ်က အောက်ကို ပြုတ်ကျရင် ကျမယ်၊ စစ်ရထားဟာ
လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က စပြီး မြေပြန့်လွင်ပြင်ကို ဖြတ်
သန်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် စားဖိုမှူးကြီးဟာ ချောက်ထဲကို ကျ
တာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ရှာကြည့်ရင်
တွေ့နိုင်တယ်”

မြန်းဆီစာပေ

ဟု ပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် မင်းထင်၏
စကားကို နားလည်ဟန်ဖြင့် တွဲထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မင်းထင်ကမူ အရာရှိများ နားရီခန်းတွင် ကော်ဖီနှင့်
ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို အရသာခံ စားသောက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မင်းထင်၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာ မမြမေက
ချက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး

“ရှင်က ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်ရက်သားနဲ့ လူတစ်
ယောက် ပျောက်နေတာကို လိုက်မရှာဘဲ ပေါင်မုန့် ထောပတ်
သုပ်စားပြီး ဖိမ်ကျနေတာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မင်းထင်က ကော်ဖီကို တကျိုက်သောက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ နောက်ကျသွားပြီဗျ၊ လိုက်ရှာလို့ ဘာမှမထူး
တော့ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေရုံပဲ”

မြန်းဆီစာပေ

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောအောင်တို့လူစု တို့ထံ
သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာပြီး ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“စားဖိုမှူးကြီး ရထားပေါ်မှာ မရှိတာလည်းသေချာ
တယ်၊ သူ့ကို နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး ရှာတော့လည်း အရိပ်
အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မင်းထင်က ဝင်ရောက်ပြီး

“ကျုပ်အထင် ပြောရရင် စားဖိုမှူးကြီး အသက်မရှင်နိုင်
တော့ဘူး”

ဟုမှတ်ချက်ချလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက မင်းထင်
ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တိတိကျကျ

ပြောနိုင်တာလဲ၊ မင်းကို မသိတာစရာ ကောင်းနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ခင်ဗျားဟာ ပုလိပ်အင်စပက်တော်တစ်ယောက်လုံး

ဖြစ်ပြီး သဲလွန်စကောက်တာညံ့လှချည်လား၊ ကျုပ်အာပုလိပ်
မင်းကြီး ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ပင်စင်ပေးလိုက်တာ ကြာပြီ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းသည် မင်းထင်
ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး

“အောင်မယ်..မင်းလို ဝါးရမ်းပြေးလှသတ်သမားက များ
မို့တို့ စော်ကားလှချည်လား”

ဟုဆိုကာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ရွှေ့တိုး
လာ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဝင်
လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့မှာ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတယ်၊
ခင်ဗျားတို့ အချင်းချင်း အငြင်းပွားမနေနဲ့”

ဟုတားဆီးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါကုန်သည်ကြီးဝမ်းယုက ဝင်ပြီး

“ကျုပ်တို့ အားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သွေးပျက်
နေကြတယ်၊ ရထားပေါ်မှာ လူသတ်မှုတွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ
မသေချာသေးပါဘူး။ ဟောဒီဝါးရမ်းပြေးလူသတ်သမားက
စွတ်စွဲတာပဲ ရှိသေးတယ်၊ စားဖိုမှူးကြီး အန္တရာယ် ကျရောက်
နေတယ်ဆိုတာ မသေချာသေးဘူး။ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရင် တွေ့နိုင်
ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မင်းထင်ကတရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်းယုကို မထီလေးစား
ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျား တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်ပါလား၊ လယ်ပြင်
ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေတာတောင် ငြင်းဆန်ချင်သေး
တယ်၊ ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် အကောင်းမြင်နေရင် ဒီနေ့ည
အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အိပ်ပါလား”

ဟုပြောလေရာ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်းယု၏ မျက်နှာ
ရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် မင်းထင်၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်
သွေးကို အထင်ကြီးသူပီပီ

“စားဖိုမှူးကြီး ဘယ်ပျောက်သွားတယ် ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မင်းထင်က

“ကျုပ်အထင်တော့ ခင်ဗျားတို့ နောက်ကြောင်းပြန်တဲ့
လမ်းမှာ ချောက်ကမ်းပါးတွေ မရှိဘဲ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွေပဲ ရှိ
တယ်ဆိုပေမဲ့ တစ်နေရာမှာ သံတံတား တစ်ခုကို ဖြတ် သန်းရ

တယ်၊ သံတံတားရဲ့အောက်ခြေကလည်း အလွန် မတ်တောက်
 တဲ့ ချောက်ကြီး ရှိနေစာယ်၊ စားဖိုမှူးကြီးကို လုပ်ကြံသူဟာ
 တံတားကို စစ်ရထားဖြတ်နေတုန်း တွန်းချလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်
 တယ်၊ စားဖိုမှူးကြီးလို လူကြီးတစ်ယောက်ကို တံတား
 အောက်တွန်းချဖို့ဆိုတာကတော့ တိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းဖို့
 လိုတယ်၊ အိပ်မဲ ကျပ်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဒေါက်တာ
 မမြမေက သက်သေပြနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကြံ့ခိုင်
 သန်စွမ်းတဲ့ သူတွေဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက်
 ယောက်ဟာ လူသတ်သမား ဖြစ်မှာလေချာတယ်။

ဟုပြောလေရာ သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်သွား ကြလေ

၏။ သို့သော် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ပြောခဲ့တာတွေကို

ထိုအခါ ဒေါက်တာမမြမေ ဝင်ရောက်ပြီး

စားဖိုမှူးကြီးလိုအေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်တဲ့သူ

ဘယ်သူက သတ်မှာလဲ”

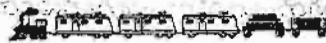
ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့သူကို
 လည်း ဘယ်သူက သတ်တာလဲ၊ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ စားပွဲထိုး
 မိုးဝင်းကိုလည်း ဘယ်သူသတ်တာလဲ၊ တကယ်တော့ သူတို့
 ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ထက်ပို
 တဲ့လူတွေဟာ လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့သူတွေပဲ”

ဟုပြောလေရာ သူတို့အားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား

သွားလေ၏။

ဟုပြောလေရာ မင်းထင်က မမြမေကို ကရုဏာသက်
ဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ် တစ်ယောက်လုံး အနီးမှာ ရှိပါတယ်၊ ‘စိတ်ချ
မမြမေကို ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့ မထိစေချူး”

ဟုအားပေးလိုက်ရာ မမြမေသည် မင်းထင်ကို အားကိုး
ဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ရထားတွဲထဲတွင်ရှိနေသူများသည် အအေးဒဏ်ကြောင့်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး အတွေးကိုယ်စီဖြင့်ရှိနေကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်ရထားကြီး၏ အရှိန် တဖြည်းဖြည်း
နေးသွားပြီး ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

စစ်ရထားရပ်တန့်သွားသဖြင့် ရထားတွဲထဲရှိ လူများ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြ၏။

မမြမေက မင်းထင်၏ လက်မောင်းကို တင်းတင်း ဆုပ်

ညသို့ရောက်သောအခါ ဆီးနင်းများထူထပ်စွာ ကျဆင်း
နေပြီး ပြင်းထန်သော အအေးဒဏ်ကို သူတို့ အားလုံး ခံစား
နေရ၏။

ဒေါက်တာမမြမေသည် မင်းထင်၏ အနီးတွင် တိုးကပ်
ထိုင်ပြီး

“ကျွန်မစိတ်တွေ သိပ်ချောက်ချားနေတယ်၊ ဒီတစ်ခါလူ
သတ်ခံရမဲ့ အလှည့်ကျတဲ့ သူဟာ ကျွန်မများ ဖြစ်နေမလား
မသိဘူး”

ကိုယ်ထားကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်ရထားအတွင်းသို့ စက်ခေါင်း
အင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းနှင့် မီးထိုးသမားစိန်သောင်းတို့ ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်ဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့ကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းက
ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်ပြီး

“ရာသီဥတုက အေးလွန်းလို့ ကျုပ်တို့ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ

ဗိုလ်ကြီး၊ ခဏလောက် နားလိုက်မှ ရတော့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က နားလည်ဟန်
ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲ ဒီနေ့ည စစ်ရထားရပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ အိပ်

လိုက်ပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းက

“ကျုပ်တို့အနားယူမယ့်ဆိုရင် စက်ခေါင်းထဲမှာ တစ်ည
လုံးထင်းတွေ မပြတ်ထည့်ဖို့လိုပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ထင်းတွေထည့်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒီနေ့ည မီးမိတ်ပြီး မနက်
ရောက်မှ ထင်းပြန်ထည့်တာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းက

“မနက်ရောက်မှ ထင်းပြန်ထည့်ရမယ်ဆိုရင် ရေခွေးတွေ

ပေါင်ချိန်ပြည့်အောင် ပြန်နာရီ၊ ဥနာရီလောက် ပြန်စောင့်ရ
လိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ရထားထွက်ချိန် နောက်ကျလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ဗလ မင်းထင်
ခံတပ်ကိုအမြန်ဆုံးရောက်ဖို့လိုသဖြင့်အခက်တွေ့သွားလေ၏။

ထိုအခါ မင်းထင်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး

“စက်ခေါင်းတွဲကို ထင်းမပြတ်ထည်ဖို့ ကျုပ်တာဝန် ယူ
ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက မျက်နှာ
ရှုံ့မဲ့ပြီး

“မင်းလို ဝါးရမ်းပြေးက မီးရထားစက်ခေါင်းကို ထင်း
မပြတ်ထည်ပေးမယ် ဆိုတာ ယုံရခက်ခက်ပဲ။ ကျုပ်တို့ တွဲကို
ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီး ခေါင်းတွဲကို မောင်းထွက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘဂျမ်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ဒီအတွက် ပူစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဟောဒီမှာ ဘရိတ်ဘီ”

ကိုသော့ခတ်ထားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မင်းထင်သည် စက်ခေါင်းတွဲသို့ ရောက်သောအခါ
ရေနွေးငွေ့စိအားပြိုင်ခွက်ကို ကြည်လိုက်ရာ မီးပေါင်ပြလက်
တန်လေးမှာ အပြာရောင် အမှတ်သို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် မီးခဲ
များကို သံချောင်းနှင့် ဆွပြီး ထင်းများကို အလျင်အမြန် ထည့်
လိုက်ရာ မီးပေါင်ပြိုင်ခွက် လက်တန်လေးမှာ အနီမှတ်သို့
ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ရာသီဥတု အလွန်အေးမြနေသော်လည်း စက်ခေါင်း
အတွင်း မီးပူရှိန် မြင့်မားလွန်းသဖြင့် အနွေးခတ်ရနေလေ၏။

မင်းထင်သည် စက်ခေါင်းအတွင်းရှိ ထင်းပုံကြီးကို
ဩည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

ထင်းပုံကြီးကို လွန်ခဲ့သောရက်ကပင် သံသယ ဖြစ်နေ

သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ယခုထင်းပုံကြီးကို စစ်ဆေးရန် အခွင့်အရေးရပြီဖြစ်၏။

မင်းထင်သည်ထင်းပုံကြီးကို ညာအက်မှ အယ်အက်သို့ စတင် ရွှေ့ပြောင်းလေ၏။

ထင်းပုံကြီးသည် လူတစ်ရပ်နီးပါး မြင့်မားလွန်းသဖြင့် မင်းထင်သည် စွေးတံဒီးဒီးကျအောင် ထင်းပုံကြီးကို ရွှေ့ပြောင်းရလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ရွှေ့ပြောင်းပြီးနောက် ထင်းပုံကြီး အောက်တွင် စားပွဲထိုး ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် ပျောက်ဆုံးနေသော စားပွဲထိုး ဖိုဝင်းဆိုသူ ဖြစ်၏။

မင်းထင်သည် မိမိထင်သည်အတိုင်း စားပွဲထိုးဖိုဝင်း ကိုတွေ့ရသဖြင့် အလောင်းကို နေသားတကျ ပြန်ထားလိုက်ပြီ

ထင်းများကို တပင်တပန်း ပြန်စီထားလိုက်၏။

ပြီးနောက် မီးပေါင်မြ ခိုင်ခွက်ကို ကြည်လိုက်ရာ လက်တန်လေးသည် အပြာရောင် အမှတ်သို့ ထိုးကျနေသဖြင့် ထင်းများကို ထပ်ထည့်လိုက်ရာ ခိုင်ခွက်ရှိ လက်တန် လေးသည် အနီရောင် အမှတ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

မင်းထင်သည် စက်ခေါင်းတွဲထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး အမှောင်ခိုက်ကို ခိုပြီး ရထားတွဲ ရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ကပ်သွားလေ၏။

အပြင်ဘက်တွင် ဆီးနှင်းများ ဝှံ့လွှမ်းနေပြီး ရာသီဥတုမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးမြနေလေ၏။

မင်းထင် ရိက္ခာတွဲအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရိက္ခာတွဲအတွင်းရှိ လူသွားလမ်း၌ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေသော စားပွဲထိုး ပေါလု ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် မင်းထင်သည် ရိက္ခာတွဲအနီးသို့ အသံမကြား

အောင် ချည်းကပ်သွားလေ၏။

ရိက္ခာတွဲ၏ အနောက်ဘက်ရှိ လေကွယ်ရာ အရပ်တွင်
ထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေသူ တစ်ဦးလည်း ရှိ၏။

ထိုသူကို အနီးကပ် ကြည့်လိုက်ရာ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့် ဖြစ်
ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

မင်းထင်သည် ရိက္ခာတွဲမှ ထွက်ကာ စစ်မြင်းတွဲ ရှိရာသို့
တိုးကပ်သွားပြီး ခိုဆွဲတက်လိုက်၏။ ထို့နောက် စစ်မြင်းတွဲထဲရှိ
ကောက်ရိုးပုံကြီးထဲတွင် ထိုးနှိုက်ပြီး ရှာဖွေလေရာ ကြေးနန်း
ရိုက်စက်ကို တွေ့ရသဖြင့် စက်ကိုယူကာ တွဲအောက်သို့ ဆင်း
လိုက်လေ၏။

စစ်ရထားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကြေးနန်းတိုင် တစ်
တိုင်ကို တွေ့ရသဖြင့် မင်းထင် သည် ကြေးနန်းတိုင် အနီးသို့ တိုး
ကပ် သွားလေ၏။

ကြေးနန်းတိုင် ခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆီးနင်း
ချားဖုံးလွှမ်းနေသော ကြေးနန်းတိုင်ပေါ်သို့ စတင်ပြီး တက်
လိုက်လေ၏။

ကြေးနန်းတိုင် တစ်တိုင်လုံး ဆီးနင်းထုကြီး ဖုံးလွှမ်းနေ
သဖြင့် မင်းထင်သည် ကြေးနန်းစက်မှ ခဲကြိုးကို ကိုင်ပြီး တိုင်
ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

မင်းထင် ကြေးနန်းတိုင်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ပြီး
နောက် တိုင်ထိပ်ရှိ ကြေးနန်းကြိုးနှင့် ခဲကြိုးကို ချည်နှောင်ပြီး
နောက် အောက်သို့ ပြန်လည် ဆင်းသက်လာ၏။

ပြီးနောက် ကြေးနန်းရိုက်စက်ကို တွဲအနောက်ရှိ လေ
ကွယ်ရာ အရပ်၌ ထားကာ ဗလမင်းထင် ခံတပ်သို့ ကြေးနန်း
တောင်ရိုက်လေ၏။

“ဆရာ...စစ်ရထားဆီက ကြေးနန်းရောက်လာပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

တောပုန်းကြီးချင်းသည် တိတ်ငွမ် လက်ထဲရှိ ကြေးနန်း

တကို ယူဇတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

တောပုန်းကြီးချင်းက တက်ခေါက်ကာ

“ကျုပ်တို့အတွက် မမျှော်လင့်ဘဲ အကြပ်အတည်းတွေ

နေပြီ”

ဟုပြောဆိုလေရာ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်က

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချင်း”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တောပုန်းကြီးချင်းက

“ရထားတွေပေါ်ရှိ စစ်သားများကို လုပ်ကြံသော်လည်း

မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ရထားတွေများတွင် စစ်သားများ အမြောက်

အမြားလိုက်ပါလာသည်။ မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။ အကြောင်း

ဗလမင်းထင် ခံတပ် ဧည့်ခန်း၌ တောပုန်းကြီး ချင်းနှင့်
လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်သည် အတူတကွ အရက်
သောက်နေလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ရက်မင်းစည်းစိမ်ခံစားနေချိန်တွင် အခန်း
တွင်းသို့ တောင်ပုန်းကြီး၏ တပည့်တိတ်ငွမ်သည် ကြေးနန်း
စာရွက်ကို ကိုင်ပြီး ရောက်ရှိလာကာ

၁၄၈ မင်းမြတ်သူ

ပြန်ပါလို့ရေးထားတယ်။ ဝလမင်းထင် ခံတပ်ကို စစ်ရထားတွေ
ရောက်ရင် တိုက်ပွဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်မှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေရာ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်က
တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။

ပြီးနောက် မရန်ရှောင်က

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားလူတွေ လုပ်လို့ မအောင်မြင်တဲ့
ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ထွက်လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်၏
စကားကြောင့် တောပုန်းကြီးချွန်း၏ မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်အကောင်းဆုံးအကြံ
ပေးမယ်။ စစ်ရထားကို မရဏတောင်ကြားမှာ စောင့်တိုက်
ပေတော့ မရဏတောင်ကြားရဲ့တစ်ဖက်မှာ အလွန် မတ်စောက်
တဲ့တောင်ကမ်းပါးကြီးတွေ ရှိတယ် တောင်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှာ

ခင်ဗျားတို့ လူစုအတွက် အကာအကွယ် ကျောက်ဆောင်
ကျောက်တုံးကြီးတွေရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ လွယ်
ကူအောင်ရထားကို မရဏတောင်ကြားထဲမှာ ရပ်ဖို့ ကျုပ်ကြီး
နန်းပို့ပေးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့လူစုက မြင်းတွေကို တောင်ကြား
လမ်းနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ထားခဲ့ပြီး စစ်ရထားကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်
ကြပါ”

ဟုမှာကြားလေရာ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်က
ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်တို့ လမ်းကျွပ်တို့ သိတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း
အောင်ပွဲခံပြီး ပြန်ခဲမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

လိုက်၏။

ပြီးနောက် စက်ပြင် ကရိယာများ ထည့်ထားသော
သတ္တာကို ရှာပြီး စစ်ရထား၏ နောက်ပိုင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။

ယနေ့ညသည် မိမိအတွက် နောက်ဆုံးစွန့်စားခန်း ဖွင့်
သောညပင်ဖြစ်၏။

စစ်ရထား၏ နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရိက္ခာတွဲ
ချွေတွင် စားပွဲထိုးပေါ်လူ တစ်ယောက် အရက်သောက်နေဆဲ
ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မင်းထင်သည်ရထားတွဲ၏အောက်ဘက်သို့လေးဘက်
ဘုန်းဝင်လိုက်ပြီးသံလမ်းအတိုင်းအနောက်ဘက်သို့တစ်ခွေခွေ
သွားလာခဲ့၏။

မင်းထင်သည် ရိက္ခာတွဲနှင့် မြင်းတွဲဆက်ထားသော
နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်၏။

မင်းထင်သည် ဗလမင်းထင် ခံတပ်နှင့် အပြန်အလှန်
ကြေးနန်းရိုက်ပြီးနောက် ကြေးနန်းစက်ကို လမ်းနံဘေးသို့
ကန်ချလိုက်ပြီး စက်ခေါင်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေ၏။

စက်ခေါင်းရှိ မီးပေါင်ပြသော ဒိုင်စွက်ရှိ လက်တန်လေး
သည် အပြာအမှတ်သို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် မီးခဲများကို သံ
ချောင်းနှင့်ထိုးပြီး ထင်းချောင်းများကမန်းကတန်း ထပ်ထည့်

ရိက္ခာတွဲ၏ အနောက်ဘက်စကြိုနံတွင် ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့် တစ်ယောက် အရက်သောက်နေဆဲ ဖြစ်သဖြင့် မင်းထင်နှင့် အလွန် နီးကပ်စွာ ရှိနေလေ၏။

မင်းထင်သည် ရထားအောက်သို့ ဝင်ပြီး ရိက္ခာတွဲနှင့် မြင်းတွဲ၏ ချိတ်ဆက်ကို ဖြုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

မင်းထင်သည် တွဲအောက်သို့ ဝင်ပြီး ချိတ်ဆက်ကို ဖြုတ်ရင်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးမြလာသောကြောင့် သူ၏ လက်ဖျား ပြုတ်ထွက်မတတ် နာကျင် ကိုက်ခဲနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ ခေါင်းပေါ်မှ အသံကြားရသဖြင့် မောကြည့်လိုက်ရာ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်သည် အေးလွန်းသဖြင့် ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မင်းထင်သည် သံကိုသံချင်း ထိခိုက်သည့် အသံကြား

အောင် ကြိုးစားပြီး ဝက်အူရစ်ကို လှည့်လေ၏။

ထိုသို့ကြိုးစားပြီး ဝက်အူရစ်ကို လှည့်လေရာ ဝက်အူရစ် တဖြည်းဖြည်း လည်သွားလေ၏။ ထိုသို့လှည့်ရင်း ရုတ်တရက် သံကိုသံချင်း ထိခိုက်သည့် အသံ ဖြစ်ပေါ်သွားသဖြင့် ရပ်တန့် လိုက်လေ၏။

ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်သည် တိတ်ဆိတ်နေသော အကာလ ညအခါတွင် သံကိုသံချင်း ထိခိုက်သည့် အသံကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး နားစွင့်နေလေ၏။

အတန်ကြာအောင် နားစွင့်ပြီး မသံကာ ဖြစ်ဟန်နှင့် တွဲ၏ အရှေ့ဘက်သို့ စကြိုနံလမ်းအတိုင်း ထွက်သွားလေ၏။

မင်းထင်သည် သူ၏ အလုပ်ကို သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ဆက်ပြီး လုပ်ကိုင်လေရာ နောက်ဆုံးတွင် တွဲဆက်ဝက်အူသည် သံချောင်းမှ ပြုတ်ထွက်သွားလေ၏။

ထို့နောက်လမင်းထင်သည် ခေါင်းတွဲရှိရာသို့ရထားတွဲများအောက်ကပင် တွားသွားသွားပြီးပြန်လည်ရောက် ရှိသွားလေ၏။ စက်ခေါင်းတွဲသို့ရောက်သောအခါ ထင်းတုံးများ ထပ်ထည့်ပြီး မောပန်းလွန်းသဖြင့် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား လေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ စက်ခေါင်းထဲသို့ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းနှင့်မီးထိုးသမားစိန်သောင်းတို့ရောက်ရှိနေပြီး ရထားပြန်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

မင်းထင်သည် စက်ခေါင်းတွဲမှ အရာရှိများနားနေခန်းသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

ရထားတွဲစတင် ရွေ့လျားစပြုသောအခါ မင်းထင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုပြီး နောက်ဘက်တွဲများ ဆီသို့ မသိမသာကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် မြင်းတွဲ နှစ်တွဲကျန်ရစ်

ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မိမိ၏အကြံအောင်မြင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

လောလောဆယ် မြင်းတွဲ နှစ်တွဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း မည်သူ့ရိပ်မိဟန် မတူချေ။

မင်းထင် အရာရှိတွဲထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ မြေမေက ဆီးကြိုပြီး

“ရှင် တစ်ညလုံး မအိပ်ရလို့ တော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီ ဆင်တယ်၊ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်စားပြီး တစ်မှေးလောက် အိပ်လိုက်လား။”

ဟုကြင်နာသော ဟန်ပန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

မင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်သိပ်ပင်ပန်းနေပြီနားလိုက်ဦးမယ်ဈာ”

ဟုပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

မင်းထင်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီး ခဏအကြာ

တွင် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အသာအယာ ဖွင့်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်
သို့တွယ်ကပ်တက်လိုက်၏။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် နင်းများတဖွဲတဖွဲကျနေပြီး အခအားခါတ်
ပိုမို ပြင်းထန်လှ၏။

မင်းထင်သည် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် နင်းများကြောင့် ချော
နေသဖြင့် သတိထားပြီး သွားလာနေရ၏။

ထိုသို့သတိထားပြီး သွားလာနေသည့်ကြားက တစ်နေရာ
အရောက်တွင် ရထားလမ်းပေါ်သို့ ကိုင်းကျနေသော ထင်းရှု
ကိုင်းကြီးကို ရှောင်တိမ်းရင်းခြေချော်ပြီး ရထား ခေါင်မိုးပေါ်သို့
ပက်လက်လန်ပြီး လဲကျသွားလေ၏။

မင်းထင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ရထားခေါင်မိုးရိုက်ခတ်သည့်
အရှိန်ပြင်းထန်လှသဖြင့် ဒိန်းခနဲမြည်သော အသံဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအသံကြောင့် တွဲအောက်တွင် အရက်သောက်နေ

သော အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ဘာသံလဲ”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။ မင်းထင်သည် ရထားတွဲခေါင်မိုးနှင့်

ရိုက်ခတ်သည့်အရှိန်ပြင်းထန် လွန်းသဖြင့် မေ့မျောလှမတတ်
ဖြစ်သွားလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ လဲနေရာမှ ထနိုင်ပြီး ရိက္ခာတွဲ
အနောက်ဘက် တံခါးကို ဖွင့်ကာ တွဲထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား
လေ၏။

တွဲထဲတွင် အမှောင်လွှမ်းနေသဖြင့် မီးအိမ်ကို တွန်းညှိ
လိုက်၏။ မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်သည် တွဲအပြင်ဘက်သို့
လျှံထွက်နိုင်သော်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင် တော့ချေ။

မင်းထင်သည် ရိက္ခာတွဲအတွင်းရှိ သေတ္တာများကို
သံတူရွင်းဖြင့် ကော်ပြီး တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကော်ကြည့် လိုက်

၁၅၈ မယ်မြတ်သူ

လေရာ သေတ္တာများထဲတွင် ဆေးပစ္စည်းများနှင့် စစ်လက်နက်များ တွေ့ရလေ၏။

ထိုနောက် တွဲထဲတွင် မြင်တွေ့ရသော ခေါင်းသေတ္တာများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းတစ်ခု၏ အတွင်း၌ သေဆုံးနေသော တောခေါင်းကြီး ခင်လှိုင်ကို တွေ့ရသဖြင့် တောခေါင်းကြီး တစ်ယောက် ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေဟူသော ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။

~~~~~

ထိုအချိန်တွင် ရိက္ခာတွဲဘက်သို့ အရက်ယူရန် ရောက်လာသော ဒုစိုလ်ခင်ညွန့်သည် တွဲအတွင်းရှိ မီးရောင်ကို မမြှောက်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် တွဲအတွင်း၌ ရန်သူ ရှိနေပြီဟု ယူဆကာ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်လိုက်၏။

ခင်ညွန့်သည် ဓားမြှောင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကစားတတ်သဖြင့် ခါးကြားတွင် ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆောင်ထားလေရှိ၏။

ဒုစိုလ်ခင်ညွန့်သည် တွဲတံခါးကို အသံမကြားရဘောင်

ဖွင့်လိုက်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် တွဲအတွင်းသို့
 ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်နေသော ရန်သူ၏ နောက်ကျောကို ဓား
 မြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။

မင်းထင်သည် သူ၏ နောက်ကျောမှ လေတိုးသံ ကြားရ
 သဖြင့် အန္တရာယ်ကို ရိပ်စားမသွားပြီး ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ပြီး
 ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ ဓားသွားသည် သူ၏ ပခုံးမှ ကျော်ပြီး လွဲ
 ချော်သွားလေ၏။

မင်းထင်သည် ခင်ညွန့်၏ ဓားကိုင်လက်ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး
 ကိုင်ပေါက်လိုက်ရာ ခင်ညွန့်သည် ရိက္ခာသေတ္တာများ အနောက်
 သို့ကျသွားလေ၏။ ခင်ညွန့်သည် ရန်သူကို မစေ့မနင်း သိသွားပြီး
 လဲနေရာမှ လူးလဲထကာ ထပ်မံ ရင်ဆိုင်လေ၏။

မင်းထင်သည် ခင်ညွန့်၏ ဓားမြှောင်ကိုင်သော ဟန်ပန်
 ကို ကြည့်ပြီး ဓားရေး ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိပြီး

သတိကြီးစွာ ခုခံလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလံစ်
 အဝိုက်ချောင်းနေရာမှ ခင်ညွန့်သည် ကျားခနဲအော်ပြီး မင်းထင်
 ၏ ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။

မင်းထင်က လွတ်ရုံရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ ခင်ညွန့်က ဓား
 မြှောင်ဖြင့် ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ထိုးစိုက်လေ၏။

မင်းထင်သည် ခင်ညွန့်ကို အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ ရင်ဝကို
 ခြေဖြင့် တအားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ခင်ညွန့်သည် ပြင်းထန်သော
 ခြေကန်ချက်ကြောင့် အခေါင်းများ ရှိရာသို့ လွင့်စင်သွား လေ၏။

မင်းထင်က ဓန့်လွှားပြီး ခင်ညွန့်ရင်ဝသို့ ခြေဖြင့် တအား
 ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ခင်ညွန့် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

မင်းထင်သည် ရိက္ခာတွဲထဲတွင် အားရအောင် ရှာဖွေပြီး
 နောက် တွဲထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ဓားပွဲထိုးပေါ်လွှာ

၁၆၂ မင်းမြတ်လှ

သည်တွဲအနီးသို့ရောက်လာသဖြင့်ခေါင်မိုးပေါ်သို့လျှင်မြန်စွာ
စိုဆွဲတက်လိုက်လေ၏။

စားပွဲထိုးပေါလုသည် ရိက္ခာတွဲအထဲသို့ ဝင်ရောက်
ကြည့်ရှုကာ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေ၏။

ရိက္ခာ တွဲတစ်ခုလုံး မှန်တိုင်းထန်သကဲ့သို့ ရှုပ်ပွနေပြီး
လက်နက်သေတ္တာများ ပွင့်ဟနေပြီး အခေါင်းထဲရှိတောအုပ်
ကြီးခင်လှိုင်၏ အလောင်းကြီးမှာလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်
ကျနေလေ၏။

စားပွဲထိုးပေါလု သည် ရိက္ခာတွဲ၏ စင်္ကြန်သို့ထွက်ရင်း
အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မြင်းတွဲနှစ်တွဲကို မတွေ့ရတော့
သဖြင့် ဘုရားတ လိုက်လေ၏။

မြန်းဆီစာပေ

စားပွဲထိုးပေါလု သည် ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို မသံကာ
ဖြစ်ကာ မင်းထင် အိပ်စက်သော အခန်းသို့ ပြေးကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ မင်းထင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အင်စပက်တော်
ထိန်ဝင်း၏ အခန်းသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးလွှားသွားပြီး

“မြင်းတွဲနှစ်တွဲ မရှိတော့ဘူး၊ အင်စပက်တော်၊ ရိက္ခာတွဲ
ကိုလည်းဖောက်ထွင်းခံထားရတယ်၊ တွဲထဲက အခေါင်းတွေ
ရော လက်နက်သေတ္တာတွေပါ အဖွင့်ခံထားရတယ်၊ ဒါတွေ

မြန်းဆီစာပေ

ဟာဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ရဲ့လက်ချက်ပဲ၊ ဒီကောင်လည်းထွက်
ပြေးသွားပြီ”

ဟုပြောဆိုလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း၏ မျက်နှာ
မည်းမှောင်သွားပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဒီကောင်ကိုရထားတစ်တွဲလုံးမရရအောင်လိုက်ရှာစမ်း”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မင်းထင်သည် အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း၏ တံခါးဝတွင်
ပုန်းခိုနေသဖြင့် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ဒေါက်တာ
မမြမေ၏ အခန်းသို့ သွားကာ တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

မမြမေ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အိပ်ခန်းထဲသို့ တိုးဝင်
လိုက်သဖြင့် မမြမေက ကာဆီးလိုက်ပြီး

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတဲ့အခန်းကို
ဘာလို့စွတ်တိုးဝင်တာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေရာ မင်းထင်က မမြမေ၏
ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီး

“ရထားပေါ်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ မမြမေကို ကာကွယ်ဖို့
ကျုပ်လာခဲ့တာပါ။ ဇလောဇလာဆယ် မမြမေအခန်းမှာ ကျုပ်
ခဏ ပုန်းခိုမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မမြမေက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ရှင်လို လူသတ် ဝါးရမ်းပြေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ
ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိပ်ခန်းဘက်သို့ ဦးတည် လျှောက်
လှမ်းလာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

မင်းထင်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“မမြမေ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ ကျုပ်ကို လိုက်ရှာ

၁၆၆ မယ်မြတ်သူ

နေကြပြီ”

ဟုပြောလေရာ မမြမေက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်
လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မ အိပ်စင်အနောက်က ခန်းဆီးနောက်မှာ ဝင်ပုန်း
နေလိုက်”

ဟုပြောလေ၏။ မင်းထင် ခန်းဆီးအနောက်သို့ ဝင်နေ
စဉ်တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အင်စပက်
တော်ထိန်ဝင်းနှင့် စားပွဲထိုးပေါလုကို မြင်ရပြီး အင်စပက်တော်
ထိန်ဝင်းက အခန်းထဲသို့ မျက်လုံးစေ့ကြည့်ပြီး

“ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင် လွတ်သွားလို့ အခန်းတွေ လိုက်
ရှာနေတာပါ”

ဟုပြောလေရာ မမြမေက အံ့သြဟန်ပြုပြီး

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်..ရထားပေါ်က သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

သေမင်းရထား ၁၆၇

ထွက်ပြေးနိုင်မှလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက အံ့ကို

ကြိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်ကိုမှ ပြေးမလွတ်ပါဘူး၊

သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရအောင်ပြန်ဖမ်းမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မမြမေက

“ကျွန်မအိပ်ခန်းကိုတော့ တစ်ချိန်လုံး ပိတ်ထားတယ်
ဆိုတော့ သူရောက်မလာပါဘူး။ ကျန်တဲ့ အခန်းတွေ လိုက်ရှာ
ပါလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ပြီး

“ကောင်းပါပြီ၊ ခေါက်တာလည်း သတိပိုရိယနဲ့ နေပါဗျာ”

ဟုဆိုကာ ကျန်သောအခန်းများ ဆီသို့ ထွက်ခွာသွား

၁၆၈ ခမင်းပြန်သူ

လေ၏။

ထိုအခါမင်းထင်သည်ခန်းစီးနောက်မှပြန်ထွက်လာပြီး

“မမြမေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လောလော

ဆယ် ဗိုလ်ကြီး စောအောင်နဲ့ အရေးတကြီး တွေ့ချင်တယ်

သူ့ကို မမြမေအခန်းထဲကို ခေါ်လာပေးလို့ ရမလား”

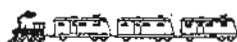
ဟုပြောဆိုလေ၏။ မမြမေက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆို ခဏစောင့်ပါ။ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး

ကြိုးစားပေး မယ်။ အိပ်ခန်းတံခါးကိုတော့ သဘာဝကျအောင်

သော့ခတ် ထားခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မမြမေသည် ခဏကြာလျှင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ

သော ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင် အိပ်ခန်းထဲက ထွက်သောအခါ

မင်းထင်သည်ပုန်းခိုနေရာမှ ရုတ်တရက် ထွက်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး

စောအောင်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ပြီး

“ဝါးရမ်းပြေး လူသတ်သမား မပြေးနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။

မင်းထင်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားသေနတ်ကို ခဏချပြီး ကျုပ်ပြောတာနားထောင်
ပါဦးဗျာ၊ လောလောဆယ် ဟောဒီကတ်ပြားကို အရင်ကြည့်”

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲရှိ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ဗိုလ်ကြီးစော
အောင်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင် သည်
ကတ်ပြားကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရှုပြီး ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့်

“ဟင်..ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဝါးရမ်းပြေး တစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ဟုတအံ့တဩ ရေရွတ်လေ၏။

ဒေါက်တာမပြုမေက ဗိုလ်ကြီးစောအောင် လက်ထဲရှိ

ကတ်ပြားကို အသံထွက် ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

ဂျမဒါမင်းထင်၊ ကက်စ်ဘီအစိုးရ စစ်ထောက်လှမ်းရေး

ဟုဖတ်ရှုမိလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မင်းထင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“ဪ ခင်ဗျားက ဂျမဒါမင်းထင် ဆိုတာကိုး... မက်ဆို
ဒီတေးမီးယားမှာ အစွမ်းပြခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းပေါ့၊ လေးစားပါ
ဘယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဂျမဒါမင်းထင်မှန်းမသိလို့ ရိုင်းပြခဲ့တာ ခွင့်
လွှတ်ပါဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က လက်ကာပြပြီး

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့ အားလုံး
ဆွဲကပ် အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ အင်စပက်တော်လုမီးနဲ့ ကုန်သည်
ကြီးဝမ်ယုတို့ တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ၊ သူတို့အဖွဲ့မှာ မီးရထားအမှုထမ်း
တွေလည်းပါတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ဘူး”

၁၇၂ မယ်မြတ်လှ

တဲအတွက် ကျုပ်တို့ အားလုံးကို အရှင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။
ကျုပ်တို့အခန်းထဲက ထွက်ရအောင် ကျုပ်အနောက်က ခြေသံ
လုံလုံနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟုပြောရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်နှင့် မမြမေတို့သည်
ဂျမဒါ မင်းထင်အနောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် အပြင်ဘက် စင်္ကြန်လမ်းသို့ ရောက်
သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးစောအောင်ကို ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ရန်
အချက်ပြလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်
သို့ ဦးစွာတက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင် တက်ပြီးနောက် ဂျမဒါမင်းထင်က
တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မမြမေအား ခေါင်မိုးပေါ်သို့
ရောက်အောင် ကူညီပေးလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူကိုယ်တိုင် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်
လိုက်၏။

ဟုဆိုလိုက်၏။

ကုန်သည်ကြီးဝမ်းယုက လက်သီးဆုပ်ပြီး

“အို..အခုလဲအချိန်မနောင်းသေးပါဘူး။ ဒီကောင် စစ်
ရထားပေါ်မှာပဲ ပုန်းခိုနေမှာပါ။ သူ့ကိုတွေ့ရင် အရှင်မထားနဲ့
တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုစဉ် မီးထိုးသမားစိန်သောင်း
အခန်းထဲသို့ ကမ္ဘာ့ရှုထိုး ပြေးဝင်လာပြီး

“ဗိုလ်ကြီးစောအောင်လဲပျောက်နေပြီ၊ ရှာလို့မတွေ့
တော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက လက်သီး
ဆုပ်ပြီး

“ဗိုလ်ကြီးစောအောင်နဲ့ ဝါးရမ်းမြေးမင်းထင် ပေါင်းမိ
သွားရင် ခက်မယ်၊ ကျုပ်တို့ လိုလိုမယ်မယ် ဓားစာခံ လုပ်နို့

ထိုအချိန်တွင် အရာရှိများ နားနေခန်းတွင် အင်စပက်
တော်ထိန်ဝင်းနှင့် ကုန်သည်ကြီးဝမ်းယုတို့ ပွက်လောရိုက်နေ
ကြ၏။ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ဒီကောင်ကို လျော့တွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ကျုပ်ထင်
သားပဲ။ ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို ဝါးရမ်းမြေးဆိုပြီး လျော့တွက်တာ
ကိုး”

ဒေါက်တာမမြမေကို ဖမ်းထားရင် ကောင်းမယ်”

ဟုဆိုကာ သူကိုယ်တိုင် မမြမေအိပ်ခန်းသို့ ပြေးထွက်
သွားလေ၏။

အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းသည် မမြမေ၏ အခန်းသို့
ရောက်သောအခါ တံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကြည်
သော်လည်း တုံ့ပြန်သံ မကြားရသဖြင့် သံသယဝင်ပြီး တံခါးကို
ခြေထောက်ဖြင့်ဆောင့်ကန်ပြီး ဖွင့်လိုက်ရာ မမြမေကို မတွေ့ရ
သဖြင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလေ၏။

အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းသည် ဒေါသတကြီးဆဲဆို
လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“မမြမေ ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းက

“မမြမေကို ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင် ခေါ်သွားပြီ ထင်တယ်၊

ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုသည်
အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လေ၏။

တွေ ဆင်နေရတာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ တံပည့်ဗိုလ်ခင်ညွန့်ကို
တောင်ရိက္ခာတွဲထဲမှာ လှဲသိပ်ခဲ့သေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မျက်မှောင်

ကြုတ်ပြီး

“ခင်ဗျား ဗိုလ်ခင်ညွန့်ရဲ့ ဓားမြှောင်စာမမိတာ အတော်
ကံကောင်းတယ်၊ သူဟာ ဓားမြှောင် သိပ်ကျွမ်းတယ်ဗျ”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ဒီဖြစ်ရပ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို အကွက်ချပြီး စီစဉ်တဲ့သူက
တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုန့်အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းပဲ၊ သူတို့
နဲ့အတူစက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းလည်း ပါဝင်တယ်”

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသော ဂျမဒါမင်းထင်သည်
ဒေါက်တာမမြမေကို ခေါင်မိုးပေါ်မှ လိမ့်မကျရန် ဖေးမထား
လေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ဂျမဒါမင်းထင်ထံတွင် အလုံးစုံ
ကို မေးမြန်းပြီးနောက် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တော် တိုက်ဖို့

ဟုပြောလေရာ ဝိုင်းကြီးစောအောင်က ဘုရားတလိုက်ပြီး
“ကျုပ်ကို ရထား တစ်စီးလုံးက လူတွေ သစ္စာစောက်
နေပါလား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်တို့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ အကြာကြီးနေလို့ မရတော့
ဘူး။ သူတို့တွေ တွဲအောက်မှာ ကျုပ်တို့ကို ရှာလို့မတွေ့ရင် ခေါင်
မိုးပေါ်မှာ ရှိမယ်လို့ သံသယ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ တွဲအောက်
ကို ခဏပြန်ဆင်းမယ်။ ကျုပ်တို့အတွက် အလုံခြုံဆုံး တွဲထဲ
တော့ စက်ခေါင်း၊ စက်ခေါင်းထဲကို ဆင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

ဟုဆိုကာ ရထားခေါင်မိုးပေါ်၌ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး
စက်ခေါင်းတွဲ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က
ဦးစွာဆင်းပြီး မပြုမေအောက်သို့ ဆင်းနိုင်အောင် ကူညီ

လေ၏။

ပြီးနောက် စက်ခေါင်းအနီးသို့ စကြန်လမ်းအတိုင်း ချည်း
ကပ်သွားပြီး စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘာဂျမ်းကို သေနတ်
ဖြင့်ချိန်လိုက်ကာ

“မလွှပ်နဲ့ မသေချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘာဂျမ်းသည် မကျေမချမ်းတက်ရောက်
လိုက်လေ၏။

မင်းထင်က ဘာဂျမ်း၏ ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော
သေနတ်ကို မြင်လိုက်ပြီး သိပ်ဆည်းကာ

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ သေနတ်တွေ ဘာတွေ ခါးကြားထိုး
နေပါလားအင်ဂျင်နီယာကြီးရဲ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ဝိုင်းကြီးစောအောင်နှင့် မပြုမေတို့ စက်

ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မမြမေ၏ လက်ထဲသို့ ဘာမျှမ်း၏
သေနတ်ကို အပ်လိုက်ပြီး

“မမြမေ ဒီကောင်ကို သေဒုတ်နဲ့ သေသေချာချာ ချိန်
ထားပါ။ လူပ်တာနဲ့ သေနတ်နဲ့ အသေပစ်သတ်လိုက်”

ဟုပြောပြီး စက်ခေါင်းတွဲထဲတွင် ကျန်ရှိသော ထင်း
ပုံကြီးကို တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထင်းပုံကြီးအောက်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော
စားပွဲထိုးမိုးဝင်း၏ အလောင်းကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဗိုလ်ကြီး
စောအောင်နှင့် မမြမေတို့ တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး
“စားပွဲထိုးမိုးဝင်းဟာ သူ မကြားသင့်တာကို ကြားလိုက်
လို့ အသတ်ခံလိုက်ရတာမျိုး၊ စားပွဲထိုးမိုးဝင်းကို သတ်ပြီးတော့

ဘယ်ကိုမှ သယ်မသွားနိုင်ဘူး။ ဘူတာစင်္ကြန်မှာလည်း
စစ်သားတွေရှိတယ်ဆိုတော့ ထင်းပုံအောက်မှာပဲ ဖွက်လိုက်ရ
တယ်။ နောက်တော့ မီးထိုးသမားတောကျော်ဟာ အရက်မူးမူး
နဲ့ ထင်းပုံတွေ လျှောက်မွှေရင်း မိုးဝင်းရဲ့ အလောင်းကို တွေ့
သွားတယ်။ မီးထိုးသမားတောကျော်ဟာ ခေါင်းကို သံချောင်း
နဲ့ အရိုက်ခံလိုက်ရတယ်။ တောကျော်ကို သံတုတ်နဲ့ ရိုက်ပြီးမှ
ချထားစက်ဝိုင်းပေါ်က နင်းတွေသုတ်ရင်း သေတယ်လို့ ယူဆရ
အောင် လက်ကောက်ဝတ်ကို ကြိုးနဲ့ ချည်ပြီး ရထားပေါ်က
တွန်းချလိုက်တာမျိုး၊ နောက်ပြီးတော့ စစ်သားတွေနေတဲ့
ဘွဲ့တွေကို ချောက်ထဲ ဖြုတ်ချတာလဲ ဒီလူပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ဒေါသတကြီး
စက်ခေါက်ပြီး

“ဒီကောင်တော်တော် ရက်စက်ပါလား”

၁၈၄ မင်းမြတ်သူ

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘာဂျမ်းသည် သူ၏ လုပ်ရပ်များကို မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘာဂျမ်းကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသော မမြေမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ယမ်းယိုင်သွား၏။

ဘာဂျမ်းသည် ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူပြီး မမြေမေထံမှ သေနတ်ကို လုယူလိုက်ပြီး သူမကို ချုပ်ကိုင်ကာ ဂျမဒါမင်းထင်တို့ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်၏။

ဘာဂျမ်းက ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၏။

သူသည် အောက်စီးမှ အထက်စီးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ကံကြမ္မာသည် မိမိဘက်၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စား

သေမင်းဂျား ၁၈၅

မိလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် စွန့်စားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်၏။ စက်ခေါင်းအတွင်း မီးဆွသော သံချောင်းကြီးကို ခြေနှင့်ကော်ပြီး ဘာဂျမ်းကို အာရုံပြောင်း လိုက်၏။

ဘာဂျမ်းသည် ရုတ်တရက် မြောက်တက်လာသော သံချောင်းကြီးကို အာရုံရောက်နေစဉ် ဂျမဒါမင်းထင်၏ ဓားတိုလေးသည် သူ၏ လယ်မျိုကို စိုက်ဝင်သွား၏။

မမြေမေသည် ဘာဂျမ်းလက်မှ လွတ်ပြီး အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဘာဂျမ်းသည် နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားပြီး အရှိန်မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ရထားပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

လုပ်ကြမှာလဲ၊ ရန်သူက စက်ခေါင်းကို အပိုင်စီးထားပြီ၊ ဘာလျှမ်း
လည်း သံလမ်းပေါ်ရောက်သွားပြီ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ခင်ဗျားကြီးက အပြစ်တင်ဖို့ပဲ သိတယ်၊ ရထားပေါ်က

လူတွေတစ်ယောက်မှ အသုံးမကျတာ မမြင်ဘူးလား”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ တိုက်ပွဲဝင်ရတော့

မယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ချဖို့သာ
ဖြစ်တော့”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်လည်း ဒီကောင်တွေကို ဆော်ဖို့ မြင်နေပါပြီ”

ထိုအချိန်၌ ရထားတွဲအပြင်ဘက် စကြန်လမ်းတွင်ရှိနေ
သော အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းနှင့် ပေါလုသည် ဘာလျှမ်း၏
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားခြင်းကို မြင်လိုက်ရပြီး
နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွား၏။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ အသုံးမကျဘူး၊ အခုဘယ်လို

၁၈၈ ခေတ်မြန်မာ

ဟုဆိုကာသူ၏အနီးတွင်ရှိနေသောပေါလုနှင့်စိန်သောင်း
ကိုခေါ်ကာ

“ငါတို့ ရထားခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး စက်ခေါင်းဘက်ကို
ချည်းကပ်သွားမယ်၊ ရန်သူတွေဟာ စက်ခေါင်းတွဲက ထင်းပုံ
ကြီးကို အကာအကွယ် ယူထားတယ်၊ ငါတို့ ခေါင်မိုးပေါ်ကို
နေရာယူနိုင်ရင် ထင်းပုံကြီးကို အပေါ်စီးက တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီ”
ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဂျမဒါမင်းထင်က စက်ခေါင်းတွဲရှိ စက်
လုပ်များကို လေ့လာနေပြီး ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ထင်း
တုံးများကို မီးထိုးပေးနေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က စက်ခေါင်တွဲရှိ စက်လုပ်များကို လေ့
လာရင်း

“တကယ်တော့ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းဟာ ဗာရှတ်

လူဆိုးတွေကို တိုက်ခိုက်နေရာက သူတို့နဲ့ ပေါင်းမိသွားတာပဲ။ သူ့ကို တောပုန်းကြီးချန်းက သိမ်းသွင်းထားနိုင်ခဲ့တယ်။ တောပုန်းကြီးချန်းနဲ့ တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုဟာ အဖေတူမအေကွ ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ တောပုန်းကြီးချန်းကို အကူ အညီ ပေးနေတဲ့ မျိုးနွယ်စု ခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်ဆိုတာလည်း မှီသေးတယ်။ မရန်ရှောင်ကတော့ မြန်မာစစ်တပ်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့နေတဲ့ မျိုးနွယ်စု ခေါင်းဆောင်ပါ။ တောပုန်းကြီးချန်းဟာ ငွေမက်တဲ့ အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းကို ရွှေတုံးတွေနဲ့ ငှည်းရုံးပြီး ဗလမင်းထင်ခံတပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရယူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းတဲ့ ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းတို့ တပ်အရေးနိမ့်ပြီး ဗလမင်းထင်ခံတပ် ကျဆုံးသွားတာပဲ။ တောပုန်းကြီးချန်းဟာ ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီး ကက်စ်ဘီအစိုးရက ဗလမင်းထင် ခံတပ်အတွက် ထောက်ပံ့တဲ့

လက်နက်ခဲယမ်းတွေကို အပိုင်စီးဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရက ဗလမင်းထင် ခံတပ်မှာ တာဝန်ယူထားတာ အချိန်ကြာနေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းတပ်ကို ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ရဲ့ တပ်နဲ့လဲဖို့ အမိန့်စာထုတ်လိုက်တော့ တောပုန်းကြီးချန်း အခက်ကြုံသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကနေ သံကြိုးနဲ့ အမိန့်အမျိုးမျိုး ပေးပြီး စစ်ရထား တစ်စီးလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတာပဲ။ တောပုန်းကြီးချန်းရဲ့အဖေတူမအေကွ ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုကတော့ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းနဲ့ မီးရထား အမှုထမ်းတွေကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ဖို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့အတွက် ကျုပ်ကို ကက်စ်ဘီအစိုးရ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက လူသတ်ဝါးရမ်းပြေး အတုလုပ်ပြီး စေလွှတ်ခဲ့တယ်။

ဟုရှင်းလင်းပြနေစဉ် သူတို့ အရှေ့သို့ ရထားခေါင်မိုး

ပေါ်မှ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း ရန်ချလိုက်ပြီး သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ကာ

“မလုပ်နဲ့နော်၊ အားလုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ ငါဝန်မလေးဘူး”
ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်တို့သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရန်သူ ရောက်လာ
မည် မထင်သဖြင့် အငိုက်မိသွားကြ၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရင်း

“ကဲ.....ရထားကို ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးကာ သူ၏ လူများအား စက်ခေါင်းတွဲဘက်
သို့ ကူးရန် လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက စစ်
ထားကို ရပ်ရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် ရုတ်တရက် အကြံရသွားပြီး
ရေခန်းငွေ့ကို ပိတ်ကာ ဘရိတ် လက်ကိုင်ဘီးကို ဆွဲချလိုက်၏။

ထိုအခါ ရထားသည် တုန်ခန် ဖြစ်သွားပြီး အင်စပက်တော်
ထိန်ဝင်း တစ်ယောက် ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင် သည် ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူပြီး အင်
စပက်တော် ထိန်ဝင်းကို ထင်းတုံးများဖြင့် တရစပ် ပစ်ပေါက်
လေရာ ထင်းတုံးနှင့်ထိပြီး သေနတ်လွှတ်ကျကာ အနောက်သို့
ဆုတ်ခွာပြေးရ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ထင်းတုံးများကို အကားအကွယ်
ပြုပြီး အနောက်ဘက်တွဲ ဆီသို့ သေနတ်ဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်
လေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းတို့လူစု ငြိမ်သက်သွားကြ
လေ၏။

မြင်းမြင်းတန်ထန် တိုက်ရဦးမယ် ထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ရှောင်လွှဲနိုင်မဲ့ နည်းလမ်းကို ကျုပ်ရှာကြပါမယ်၊ ဘာမှ
ဓပူပါနဲ့၊ ကျုပ် ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကို အတုအယောင် ကြေး
နန်းတွေ ရိုက်ပြီး သတင်းမှားတွေ ပေးပို့နေတာ ကြာပါပြီ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်ပြီး

“မြင်းတွဲတွေကို ဂျမဒါမင်းထင် ဖြုတ်ချခဲ့တာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ကျုပ် ခန့်မှန်းတာ မှန်ကန်မယ် ဆိုရင်တော့

မြင်းတွဲတွေ ဖြုတ်ထားခဲ့တာ ကျုပ်တို့အတွက် အတော် အကျိုး
ရှိမှာပဲ”

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းတို့ ထွက်ခွါသွားသောအခါ

ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီနေ့အဖို့တော့ သူတို့စက်ခေါင်းဘက်ကူးပြီးရန်မလုပ်
နိုင်တော့ဘူး”

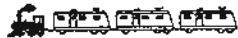
ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“ကျုပ်တို့ ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကို ရောက်ရင် တိုက်ပွဲ

၁၉၆ မယ်မြတ်သူရ

ဟုပြောရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစား နေ

လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုနှင့် အင်
ပေက်တော်ထိန်ဝင်းတို့လူစုသည်ရန်သူများနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ဆွေးနွေးနေကြ၏။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုက

“ကျုပ်တို့အခြေအနေဟာ အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်
သေးဘူးလျှ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ စက်ခေါင်းကို

မြန်းသီစာပေ

၁၉၈ ခုနှစ်ပြန်ချက်

အပိုင်စီးထားလို့ပဲ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“စက်ခေါင်းကို အပိုင်စီးထားတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုက

“သူတို့ဟာ စက်ခေါင်းကို အပိုင်စီးထားတဲ့ အတွက် သူ

တို့ကို အကူအညီပေးနိုင်မယ်လို့ ယူဆတဲ့ ဗလမင်းထင် ခံတပ်

ကို အားကိုးတကြီးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ဗလမင်းထင် ခံတပ်

မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုရဲ့ အဖွဲ့က သူတို့ကို အမှုန့်ကြိတ် ပစ်လိမ့်

မယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးကခေါင်း တဆတ်

ဆတ်ညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကိုပဲ အားကိုး

သေမင်းရထား ၁၉၉

တကြီးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် တောပုန်းကြီးချန်းရဲ့ အဖွဲ့နဲ့

ထိပ်တိုက်တွေ့လိမ့်”

ဟုပြောပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော

နေလေ၏။

ဝိုင်းကြီးစောအောင်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်ပြီး

“မြင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြုတ်ပစ်ခဲ့တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ် ဗလမင်းထင်ခံတပ်ကို အယောင်ဆောင် ကြေးနန်း
တွေ ရိုက်နေတဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ စစ်ရထားကို လူမျိုးစု ခေါင်း
ဆောင် မရန်ရှောင်ရဲ့အဖွဲ့က ဝင်တိုက်မယ် ဆိုတာ သိရတယ်

မရန်ရှောင်တို့အဖွဲ့ဟာ တောပုန်းကြီးချန်းနဲ့ ပူးပေါင်းသွား
ကြပြီ။ သူတို့ဟာ စစ်ရထားတွေက စစ်သားတွေပါတဲ့ ရထား
တွေနှစ်တွဲ တောင်အောက်ကို ဖြုတ်ချတာ မအောင် မြင်ဘူးလို့
ထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်တောပုန်းကြီးချန်းနဲ့ အမိန့်နဲ့ မရဏ
တောင်ကြားမှာ ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်။ တောပုန်းကြီး
ချန်းက ကျုပ်ကိုသူတို့လူထင်ပြီး မရဏတောင်ကြားမှာ ရထား
ရပ်ဖို့ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး အမိန့်ပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ မရဏ
တောင်ကြားရဲ့အနေအထားကို သေသေချာချာ လေ့လာထား
တယ်။ မရဏတောင်ကြားထဲကို လူမျိုးစုအဖွဲ့ရဲ့ မြင်းတွေ
ဝင်လာလို့မရဘူး။ သူတို့မြင်းတွေကို တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့ကြ
မှာ သေချာတယ်။ ကျုပ်က ဒီအချက်ကို အသုံးပြုပြီး မြင်းတွေ
နှစ်တွဲကို ရထားတွေက ဖြုတ်ထားခဲ့တာပဲ”

ခန့်ဝေးသော တောထဲ၌ ပုန်းခိုထားလိုက်၏။

ပြီးနောက် မရဏတောင်ကြားတွင် ပုန်းခိုနေလိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် မီးရထား ခုတ်မောင်းသံ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။

လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်က သေနတ်မောင်း

တင်ပြီး

“သူတို့လာနေကြပြီ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်၏။

သူတို့မျိုးနွယ်၏ သွေးကြွေးကို မကြာမီဆပ်ရပေ တော့
မည်။

မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်မရန်ရှောင်တို့လူစုသည် မရဏ
တောင်ကြားတွင် ပုန်းခိုပြီး စစ်ရထားကို တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်၏။

သို့သော် မရဏတောင်ကြားတွင် ရှိသော ကျောက်တုံး၊
ကျောက်ခဲများ အနောက်တွင် မရန်ရှောင်၏ လူများကို ပုန်းခို
နိုင်သော်လည်း မြင်းများကို ပုန်းခိုရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ထိုကြောင့် မရန်ရှောင်တို့ လူစု၏ မြင်းများကို ဖိုင်ဝက်

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က လက်သီး
ဆုပ်ပြီး

“ဘယ်လိုအကူအညီလိုလို့လဲဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ဗိုလ်ကြီး စော
အောင်၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး

“ခင်ဗျား တောအုပ်ထဲကို သွားပြီး သူတို့ မြင်းတွေကို
အဝေးကို မောင်းထုတ်ရမယ်၊ ဒါ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ၊ ပြီးတော့မှ
ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ဆုံကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို စစ်ရထား တွဲ
ပေါ်မှ ခုန်ချခိုင်းလိုက်၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို အနောက်ဘက်တွဲများပေါ်တွင် လိုက်ပါ
လာသော အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းတို့လူစု မြင်တွေ့ခြင်း မရှိချေ။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်မြင်
လိုက်ပြီး

“မရဏတောင်ကြားကို စစ်ရထားရောက်ဖို့ သိပ်နီးနေပြီ”

ဟုဆိုကာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို ခေါ်ပြီး

“အဝေးက မြင်နေရတဲ့ တောအုပ်လေးထဲမှာ မျိုးနွယ်
ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ မြင်းတွေဖွက်ထားလိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာမှာ
ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီလိုလာပြီ”

“ဒီကောင် ဘာသဘောနဲ့ မီးရထားကို အရှိန်နေးလိုက်
တာလဲမသိဘူး။ ကျုပ်တို့ရထားရောက်နေတဲ့တောင်ကြားက
မရကတောင်ကြားထဲမှာပဲ၊ မရကတောင်ကြားဆိုတာ အင်
မတန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ နေရာ ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ ရထားရဲ့
အရှိန်လျော့ချရတာလဲ.. ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုရှိပုံရတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည်သေတ္တာထဲမှ ခိုင်းနမိုက် နှစ်ချောင်း
ကို ယူဆောင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

ပြီးနောက် မီးပေါင်ကို လျော့ချလိုက်ပြီး ရထားကို နှေး
ကွေးစွာမောင်းနှင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းတို့ လူစုသည်
ပြတင်းပေါက်မှ စူးစမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

မြနင်းဆီစာပေ

မရန်ရှောင်သည် သေချာအောင် မိမိမျက်လုံးကို ပြန်
ပွတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေလေပြီ။ စစ်သားအပြည့် တင်
ဆောင်လာသော စစ်ရထားတွေကြီး မရုဏတောင်ကြားသို့ ဝင်
ရောက်လာသည် ဆိုသဖြင့် ရှုံ့ခိုတိုက်ခိုက်ရန် သူတို့ လူစုလာ
ရောက်စောင့်ကြိုနေ၏။

ယခု မရုဏတောင်ကြားသို့ ဝင်ရောက်လာသော ရထား
မှာ စုစုပေါင်း သုံးတွဲသာပါရှိ၏။

မရန်ရှောင်သည် စစ်ရထားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ပြန်လှည့်နိုး ဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ မီးရထားတွဲ သုံးတွဲပင် ဖြစ်စေကာမူ
တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မရုဏတောင်ကြားတွင် စစ်

မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်တို့လူစုသည် မရုဏ
တောင်ကြားထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသော စစ်
ရထားကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

မရန်နော်၏ တပည့်တစ်ဦးက

“စစ်သားတွေပါတဲ့တွေတွေ မပါပါလား”

ဟုတအံတသြရေရွတ်လိုက်၏။

၂၁၀ မယ်မြတ်လှ

ရထားရပ်တန့်ရန် တောင်ပုန်းကြီးချွန်းက စစ်ရထားဆီသို့
ကြေးနန်းဖြင့် ကြိုတင်ပြီး အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် စစ်ရထားပေါ်မှ တိတ် တ
ဆိတ် ခုန်ဆင်းပြီးနောက် ခက်ကြာလျှင်ရထားနှင့်ဝေးကွာပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ဂျပန်ဒါမင်းထင် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း တော
အုပ်ကလေးသို့ ဦးတည်ပြီး သွားလေရာတောအုပ် တစ်နေရာ
တွင် လူမျိုးစုများ၏ မြင်းအုပ်ကြီး အစားစားနေသည်ကို တွေ့

၂၁၂ မင်းမြတ်သူရ

ရလေ၏။

မြင်းအုပ်ကို စောင့်နေသူမှာ အတွေ့အကြုံ နည်းသော လူငယ်နှစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ရက် ရက်စက်စက် မတိုက်ခိုက်လိုသဖြင့် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ပြီး ကြီး တုတ်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်နှောင်ထားလေ၏။

ပြီးနောက် မြင်းအုပ်ကြီးကို ခြောက်လန့်ပြီး မောင်းနှင် ထုတ်လေရာမြင်းအုပ်ကြီးသည် တောအုပ်အတွင်းမှ ကဆုန် ပေါက်ပြီး ပြေးလေတော့၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် ရန်သူများ၏ မြင်းထဲမှ အသန်မာဆုံးမြင်းတစ်ကောင်ကို စီးကာ ကျန် မြင်းနှစ်ကောင် ကို ဆွဲပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

လူမဒါမင်းထင်သည် မရဏတောင်ကြားရှိ ရန်သူများ၊

စိုးအောင်းရန် အကောင်းဆုံး နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မီး

ရထား၏အရှိန်ကို လျော့လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် သူ၏အနီးရှိ ဒေါက်တာ မမြမေကို ကြည့်ပြီး

“သတိထားပါဦး။ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ရထားကို ရန်သူတွေ ဝိုင်း

၂၁၄ မယ်မြတ်သူ

ပြီးပစ်ခတ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်းပုံကြီးကို အကာအကွယ်
ယူထားပါ”

ဟုပြောလေရာ မမြမေသည် ထိတ်လန့်ပြီး မျက်စိမျက်
နှာမျက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ပုန်းအောင်းနေသော
မရန်ရှောင်တို့ လူစုသည် မီးရထား လုံးဝ ရပ်တန့်သွားလျှင်
တိုက်ခိုက်ရန် သေနတ်များကို အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

မရန်ရှောင်က သူ၏ တပည့်များအား

“မီးရထား ရပ်တာနဲ့ စပစ်ပေတော့ ပစ်လိုပြီးတာနဲ့၊ စစ်
ရထားဆီကိုပြေးသွားကြမယ်၊ ရထားပေါ်ရောက်ရင် တွေ့တဲ့သူ
အကုန်ပစ်”

ဟုပြောလေရာ သူ၏တပည့်များသည် စိတ်အားတက်
ကြွဟန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလေ၏။ သို့သော် မီးရထားက ရပ်

သေမင်းရထား ၂၁၅

လုနီးပါး စုတ်မောင်းနေသော်လည်း ရပ်တန့်မပေးသဖြင့် မရန်
ရှောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ရထားဘာလို့ မရပ်တာလဲ”

ဟုရေရွတ်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပုန်းကွယ်နေရာ
ထဲရပ်ကာ တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

သို့သော် ဆီးနင်းများကြောင့် ရထားနောက်သို့ လွယ်
လွယ်ကူကူ မလိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ရထားကို လူတစ်ယောက်
လမ်းလျှောက်လုနီးပါးအရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်ပြန်ရာ မရန်ရှောင်
တို့ လူစုသည် စိတ်အားတက်ကြွပြီး အနောက်မှ လိုက်ကြ
ပြန်၏။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးဝမ်ယုက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“တောင်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာတာ လူချိုးစုခေါင်းဆောင်

၂၁၆ မယ်မြတ်သူရ

မရန်ရှောင်တို့ပါလား။ ရထားကရပ်လုနီးပါးဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့
ရထားပေါ်ကခုန်ချပြီး မရန်ရှောင်တို့နဲ့ ပေါင်းပြီး ဒီကောင်
တွေကို ချရင် ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ကျုပ်တော့ မစွန့်စားရဲဘူး၊ ဒီလူက ဉာဏ်သိပ်များ
တယ်၊ ကံမကောင်းရင် ကျုပ်တို့ ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကို လမ်း
လျှောက်ပြန်ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မရန်ရှောင်တို့လူစု ရထားအနီးသို့ ရောက်သွားသော
အခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် စစ်ရထားကို အရှိန်မြှင့်တင်လိုက်
ပြန်ရာ မရန်ရှောင်တို့ ရထားနောက် မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျန်
ရစ်ခဲ့လေ၏။

မရန်ရှောင်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရထားကို

သေမင်းရထား ၂၁၇

သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းတို့
ကမန်းကတန်း ပုန်းစိုလိုက်ရ၏။

မရန်ရှောင်သည် ဒေါသပူပန်ထပြီး ရထားအနောက်သို့
မြင်းများနှင့် လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ

“ငါတို့မြင်းတွေဆီကို ပြန်သွားမယ်”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

မရန်ရှောင်၏ စကားမဆုံးမီ မြင်းများ ဖွက်ထားသော
တောထဲမှ သေနတ်သံ တစ်ဒိုင်းဒိုင်း ကြားလိုက်ရပြီး မြင်းများ
ဝရန်းသုန်းကား ပြေးထွက်လာကြသဖြင့် မရန်ရှောင်မျက်လုံး
ပြူးသွားပြီး

“ဟင်..ငါတို့မြင်းတွေ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းသည် တောအုပ်ထဲမှ မြင်းချိုး

၂၁၈ မယ်မြတ်လှ

ပြေးထွက်လာပုံကိုကြည့်ပြီးဂျပဒါမင်းထင်၏ရှည်ရွယ်ချက်ကို
သဘောပေါက်သွားကာ

“တောက်...ဒီကောင် သိပ်လည်တဲ့ကောင်၊ မရန်ရှောင်
တို့ လူစုကို စစ်ရထားနဲ့ မြှားခေါ်ပြီး တောထဲက မြင်းတွေကို
မောင်းထုတ်လိုက်တယ်၊ မြင်းတွေကို မောင်းထုတ်တဲ့လူက
ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မရန်ရှောင်တို့တော့ ခံ
တပ်ကို လမ်းလျှောက်ရတော့ပမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်ရထားသည်အစွမ်းကုန်အရှိန်မြှင့်
ပြီး မောင်းနှင်ပြန်၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းကရထားမောင်းနှင်ပုံကြောင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ရထားကို အမြန်ဆုံးမောင်းနေပြန်ပြီ၊ ဒီကောင် ဘယ်

မြင်းဆီစာပေ

သေမင်းရထား ၂၁၉

လိုအကြံရှိသလဲမသိဘူး”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။

ကြ၏။

ရထားရပ်သွားသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် မမြေမ
အား ရထားအောက် နင်းထုတ်သို့ ခုန်ချနိုင်လောက်၏။

မမြေမသည် နင်းထုတ်တွင် အရှိန်ဖြင့် လိမ့်သွားပြီး နာ
ကျင်ကိုက်ခဲသွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် မီးရထား ဘရိတ်ကို ပြန်လွှတ်ရင်း
မီးရထားကို အနောက်သို့ ပြန်စုတ်မောင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်
တိုင်လည်း နင်းထုပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

အင်စပက်တော်ထိန်းဝင်းတို့လူစုသည် ရထား အနောက်
သို့ ပြန်လည်စုတ်မောင်းခြင်းကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ်
ပေါလုသည် နင်းတောထဲသို့ ခုန်ချသွားသော ဂျမဒါမင်းထင်
ကိုမြင်တွေ့လိုက်၏။

ပေါလုက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

ဂျမဒါမင်းထင်သည် စစ်ရထားကို အစွမ်းကုန် အရှိန်ဖြင့်

မောင်းနှင်ပြီး မမြေမဘက်သို့ လှည့်ကာ

“သေသေချာချာ ကိုင်ထားဗျို့ ကျုပ် ဘရိတ်ကို အုပ်
လိုက်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်လိုက်ရာ ရထားတွဲ
တုန်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ရထားတွဲတစ်တွဲနှင့်တစ်တွဲ ဆောင့်တိုက်လိုက်

“ဒီကောင်တွေ ရထားအောက်ကို ခုန်ချသွားပြီ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ပေါလုရှိရာသို့ လှည့်ပြီး သေနတ်ဖြင့် ခိုင်းခနဲ ပစ်လိုက်၏ သို့သော် ပေါလုက ကောင်းစွာထောက်မပြီး သေနတ်ကျည်ဆန်မှ လွတ်ကင်းသွားလေ၏။ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက ရထားပေါ်မှ ခုန်ချသွားသော ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်ပြီး

“ဒီကောင် ဘယ်လိုအကြံနဲ့ ရထားပေါ်က ဆင်းသွားလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်ဆင်းကြည့်မယ်၊ မင်းတို့ ရထားစက်ခေါင်းကို ကြည့်ထိန်းလိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးကာ စစ်ရထားပေါ်မှ တိတ်တဆိတ် ခုန်ရလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျမဒါမင်းထင်သည် ခြေထောက်နာနေသော မမြမေကို ကြည်ရှုနေသဖြင့် စစ်ရထားကို အာရုံမစိုက်မိချေ။ ထို့ကြောင့် အနီးသို့ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း

ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာခြင်းကို သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက ဂျမဒါမင်းထင်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်ပြီး

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ ကိုယ့်လူ.. ကိုယ့်လူလက်ထဲက သေနတ်ကို ပြောင်းဝက ကိုင်ပြီး ကျုပ်ကိုပေးစမ်း”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး သေနတ်ကို ကမ်းပေးရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမြမေက ဂျမဒါမင်းထင်၏အနောက်မှ ပေါ်လာပြီး

“မလွပ်နဲ့ အင်စပက်တော် ရှင့်ကို ကျွန်မ သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းသည် မမြမေကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပျက်နာပျက်သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း၏ အနီး
သို့တိုးကပ်ပြီး ခေါင်းကိုသေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုရိုက်လိုက်ရာ အင်
စပက်တော် ထိန်ဝင်း သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ထိုအခါမှပင် ရထားသံလမ်းနှင့်
လေံဖားတုံးကြားတွင် ခိုင်းနမိုက်များ ထည့်သွင်းပြီး ဖောက်
ခွဲရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ရထားသံလမ်းကို ကြည့်ပြီး

“အီဆိုရင်တော့ သူတို့အုပ်စုကို ခဏလောက် ဟန့်ထား
ထားနိုင်ပြီ”

ဟုဆိုကာ အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်း၏ မေ့မျောနေသော
ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအား ရထားသံလမ်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက် လေ
၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် မြင်းတစ်
ကောင်ကို စီးပြီး မြင်းအလွတ်နှစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ သူတို့ရှိရာ

သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မမြဲမေ့ကို မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့
တင်ပေးပြီး ကျန်မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ ကိုယ်တိုင်တက်ကာ
ဗလမင်းထင် ခံတပ်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်၏
ခိုင်းနမိုက်များ ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က အနောက်
သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ

“သူတို့ သံလမ်းပြန်ပြင်ဖို့ အလုပ်တော်တော် ရှုပ်မှာသေ
ချာတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ရထားကြီးကို မြင်တွေ့သွားလေ၏။

မရန်ရှောင်တို့သည် စစ်ရထားကြီးအနီးသို့ သတိကြီးစွာ
ထားပြီး တိုးကပ်သွားရင်း တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယု မြင်
သောအခါ ဝမ်းသာအားရရထားပေါ်ပြေးတက်လာပြီး အခြေ
အနေကို မေးမြန်းလေ၏။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုက ဂျပန်မင်းထင်၏
အကောက်ကြံ့စည်ပုံများကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ မရန်ရှောင်သည် ဇာတ်ရည်လည်သွားပြီး

“ဒါကြောင့် စစ်ရထားကို မရပ်ဘဲ ကျုပ်တို့ကို အမျိုးမျိုး

လှည့်စားနေတာကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး ဂျပန်မင်းထင်ကို ဝလမင်းထင်
ခံတပ်မှာ အသေအကျ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ကြုံးဝါးနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခရီးစတင် မောင်းနှင်နေသော စစ်

ထိုအချိန်တွင် စက်ခေါင်းတွဲကြီးကို ရပ်တန့်အောင်ကြီး
စားနေသော ပေါလုတစ်ယောက်တဖြည်းဖြည်းအောင်မြင်
သွားပြီး ရထားတွဲများ တဖြည်းဖြည်း ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းများ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ဝလ
မင်းထင်ခံတပ်သို့ ခြေလျင် လျှောက်လှမ်းလာသော လူမျိုး
ခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်တို့ လူစုသည် ရပ်တန့်သွားသောအခါ

ရထားသည် ကမန်းကတန်း ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်တန့်လိုက်၏။

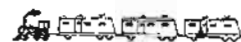
သူတို့အားလုံးထွက်ကြည့်သောအခါ မီးရထားသံလမ်း
ကို ဂျမဒါမင်းထင် ဖောက်ခွဲ ထားသဖြင့် ကျိုးပျက်နေကြောင်း
တွေ့ရ၏။ မီးရထားသံလမ်း တစ်နေရာတွင် လူတစ်ဦးလဲကျ
နေသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း ဖြစ်နေ
သောကြောင့် ကမန်းကတန်း ရထားပေါ်တင်ပြီး ပြုစုလေရာ
အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း ပြန်လည် သတိရလာ၏။

ထို့နောက် မရန်ရှောင်သည် ကျိုးပြတ်သွားသော
ရထားသံလမ်းကို ကြည့်ရှုပြီး

“ကျုပ်တို့ယာယီခရီးဆက်လို့ဖြစ်ပါတယ်။ အနောက်က
မီးရထားသံလမ်းကို ဖြုတ်ပြီး ကျိုးပြတ်နေတဲ့ သံလမ်းမှာ အစား
ထိုးပြီး ခရီးဆက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

ဟုပြောပြီး သူ၏ တပည့်များအား မီးရထားသံလမ်းကို

လဲလှယ်ခိုင်းလေရာ အတန်ကြာလျှင် စစ်ရထား ပြန်လည် ခုတ်
မောင်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဗလမင်းထင် ခံတပ်၏ စစ်စားပွဲကြီးပေါ်တွင်
တောပုန်းကြီးချန်းက ခြေချိတ်ထိုင်နေပြီးသူ၏ အရှေ့တွင်
အလွန် စိတ်ဓါတ်ကျနေဟန် ရှိသော ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းကို တွေ့
လိုက်ရလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းသည် ဗလမင်းထင် ခံတပ် ကျဆုံးခြင်း
အတွက် များစွာ ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေကြ၏။

တောပုန်းကြီးချန်းက အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး

“သူတို့လာတော့မယ်၊ အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီလား
တိတ်ဝှပ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သူ၏တပည့်တိတ်ဝှပ်က

“ကြေးနန်းသမားကို သူ့လူတွေနဲ့အတူတူ အချုပ်ထဲကို
ထည့်လိုက်ပါပြီ၊ ကျော်ဝင်းကတော့ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်

ဂျမဒါမင်းထင်တို့သည် မြင်းသုံးစီးဖြင့် ခရီးနှင့်ခဲရာ
မမြဲမေ၏ မြင်းစီးမကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ခရီးမတွင်ဘဲ ဖြစ်နေ
လေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က မမြဲမေ၏ ကျစ်လစ်သော
ခန္ဓာကိုယ်လေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီပြီး သူ၏မြင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်
ကာ တဟုန်ထိုး စီးခဲ့လေ၏။

၂၃၂ ဓမ္မပြတ်သူရ

နေတယ်၊ ဧည့်သည်တွေလာရင် ဝဝလင်လင် ကျွေးဖို့ စီစဉ်
နေတာပါ။

ဟုဆိုလိုက်ရာ တောပုန်းကြီးချန်းက

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ မတပ်ဝမှာ ကြိုဆိုဖို့တော့ မင်း
ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူလိုက်၊ ငါ့မိတ်ဆွေ မရန်ရှောင်တို့တော့
မရကတောင်ကြားမှာ စစ်ရထားတစ်စီးလုံး အမှုန့်ချေပစ်ပြီ
ထင်တယ်၊ ဒီတိုက်ပွဲကတော့ ရာဇဝင်မှာ စာတင်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

စစ်ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော မျိုးနွယ်စု ခေါင်း
ဆောင်မရန်ရှောင်တို့အဖွဲ့သည် အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းထံမှ
ရရှိသော ခေတ်မီလက်နက်များကို ကြည့်ပြီး တိုက်ပွဲဝင် ရန်
အလွန်စိတ်အားတက်ကြွနေလေ၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ခင်ဗျားတို့ လက်နက်တွေကို စစ်သပ်ဖို့ နာရီပတ်

၂၃၄ မင်းပြတ်သူ

လောက်ပဲလိုတော့တယ်ဗျ၊ ဗလမင်းထင်ခံတပ်ကို ရောက်
တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျမဒါမင်းထင်တို့သည်
ဗလမင်းထင် ခံတပ် အရှေ့သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်တို့ ပရိယာယ်သုံးပြီး ရန်သူခံတပ်ထဲကို ဝင်ရ
မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်အနောက်က လိုက်ပြီး မီးစင်ကြည့်က
ပေတော့”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြင်းကို အရှေ့မှ
ဦးဆောင်ပြီး စီးသွားလေ၏။

ထိုအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ကျည်ကပ်များ သိုင်းလွယ်ထား
သော တိတ်ဂွမ်က

“ဟေ့လူတွေ ရှေ့မတိုးနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

သေမင်းကထား ၂၃၅

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က တိတ်ဂွမ်ကို ခပ်
တည်တည်ကြည့်ပြီး

“မင်းတို့ ခေါင်းဆောင် တောပုန်းကြီး ချန်းနဲ့တွေ့ချင်
တယ်၊ အပြန်သွားခေါ်လိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ တိတ်ဂွမ်သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်
သွားပြီး

“ဘာအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟုပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“အရေးကြီးတာမှ သိပ်ကြီးတာပေါ့ ဒီမှာ ရထားပေါ်က
အကျဉ်းသားတွေ ဖမ်းလာတာ မင်းမမြင်ဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ တိတ်ဂွမ်သည် စကားမရှည်တော့ဘဲ
တောပုန်းကြီးချန်းထံသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ခဏအကြာတွင်တောပုန်းကြီးချွန်းသည်သေနတ်ကိုင်
ပြီးထွက်လာကာ

“မင်းတို့ကဘယ်သူတွေလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်ကတောပုန်းကြီး၏အမေးကိုမဖြေသေး
ဘဲ မမြမေနှင့် ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ပြီး
အောက်သို့ဆင်းခိုင်းလိုက်လေ၏။

တောပုန်းကြီးချွန်းက ဂျမဒါမင်းထင်ကို သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ကာ

“မင်းဘယ်သူလဲလို့မေးနေတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရ၏။ ထိုအခါဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ် နံမည် ဂျမဒါမင်းထင်လို့ ခေါ်တယ်။ ကျုပ်ကို အင်
စပက်တော်ထိန်ဝင်း လွတ်လိုက်တာ။ ခင်ဗျား မယုံမှာစိုးလို့

မေးစာခံ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားခိုင်းတယ်။ သူက ဒေါက်တာ
မမြမေတဲ့ ဗလမင်းထင် ခံတပ်မှာတာဝန်ယူဖို့ အစိုးရက လွှတ်
လိုက်တာ။ သူကတော့ ဗလမင်းထင်ခံတပ်က ဗိုလ်ကြီး နေဝင်း
နေရာမှာ လူစားဝင်ရမဲ့ ဗိုလ်ကြီးစောအောင် ဆိုတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ တောပုန်းကြီးချွန်းသည် ဂျမဒါမင်းထင်
ကို အတော်ပင် ယုံကြည်သွားပြီး

“ဒါနဲ့နေပါဦး။ အင်စပက်တော်တို့ အခြေအနေ ဘယ်
လိုရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ မရန်
ရှောင်က ကမ္ဘာ့ထိုးလုပ်တော့ အကုန် အထိနာ ကုန်တယ်။
အခုတော့ မရန်ရှောင်လည်း ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထား
တယ်။ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းနဲ့ မီးရထား ဝန်ထမ်း

၂၃၈ မင်းပြတ်သူ

တော်တော်များများ သေကုန်ပြီ။ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း
ကိုယ်တိုင်ဒဏ်ရာရထားတယ်။ အခုတော့စစ်ရထားကိုစစ်သား
တွေပြန်ပြီးစီးမိသွားပြီ။ ဗလမင်းထင်ခံတပ်အတွက်အန္တရာယ်
ရှိနေပြီ။ သူတို့အားလုံးတိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းပုံရတယ်
စစ်ရထား ဗလမင်းထင် ခံတပ်ကို ရောက်လာရင် တိုက်ပွဲ
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်မှာပဲ”

BURMESE
CLASSIC

ဟုဆိုပြီး အနီးတွင် ရှိနေသော တောပုန်းကြီးချွန်း၏
တပည့်များကိုကြည့်ကာ

“သူတို့ကိုအပြင်စုကထွက်ခိုင်းလိုက်ပါ။ အလွန်အရေး
ကြီးတဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ တောပုန်းကြီးချွန်းသည် တပည့်များကို
အပြင်သို့ထွက်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက်ဂျပမဒါမင်းထင်အနီးသို့
ကပ်ကာ

မြနင်းသီစာပေ

သေမင်းဂျာနယ် ၂၃၉

“ဘာ...အရေးကြီးလို့လဲ ပြောစမ်းပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျပမဒါမင်းထင်က မျက်လှည့်ပြသလို
ရောက်လာသော သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် တောပုန်းကြီးချွန်း
၏နဖူးကို ချိန်လိုက်ပြီး

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ ကိုယ့်လူ”

ဟုပြောလိုက်ရာ တောပုန်းကြီးချွန်းသည် မျက်လုံးပြူး
သွားလေ၏။

ဂျပမဒါမင်းထင်က တောပုန်းကြီးချွန်း၏ သေနတ်ကို
သိမ်းလိုက်ပြီး နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသော ဗိုလ်ကြီး
နေဝင်းအနီးသို့ သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုချည်ထားသော ကြိုး
ကိုစားဖြင့်ဖြတ်ပေးလိုက်၏။

ပြီးနောက် တောပုန်းကြီးချွန်းကို ကြည့်ကာ

“မင်းလူသတ်ခဲ့တာ မနည်းတော့ဘူး။ မင်းကို သတ်ချင်

မြနင်းသီစာပေ

၂၄၀ ခမံပြတ်သူရ

တဲ့ လူတွေထဲမှာ ငါလည်းပါတယ်၊ လောလောဆယ် မင်း
တပည့်တွေကို အခန်းထဲကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

တော့ပုန်းကြီးချန်းသည် မတတ်သာတော့သဖြင့်သူ၏
တပည့်များကို တစ် ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အခန်းထဲသို့
ခေါ်လိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထိုင်တဲ့ အဖွဲ့က လူဆိုးများ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် လက်ရဖမ်းဆီးလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးစောမောင်က လူဆိုးများ၏ လက်နက်များကို
သိမ်းဆည်းပြီးနောက် ဂျမဒါမင်းထင်သည် တောပုန်းကြီးချန်း
၏ခေါင်းကိုသေနတ်ဒင်နှင့်ရိုက်လိုက်ရာတောပုန်းကြီးမေ့မော
သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းက ဂျမဒါမင်းထင်ကို အံ့သြ
ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

မြန်းဆီစာပေ

သေမင်းရထား ၂၄၁

“အခုလို ကူညီပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေ
ကဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သူ၏ သက်သေခံ
ကတ်ပြားကို ပြသလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးနေဝင်း အလွန်အံ့သြသွား
လေ၏။

ထိုနောက် ဂျမဒါမင်းထင်က ဗိုလ်ကြီးစောအောင်နှင့်
ဒေါက်တာ မမြမေတို့ကို ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းနှင့် အလျှင်အမြန်
မိတ်ဆက်ပေးပြီး

“ကျုပ်မှာလောလောဆယ် တာဝန်လေး တစ်ခုရှိလို့
ခဏပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ခံတပ်နှင့်စပ်လှမ်းလှမ်း
ရှိ တံတားသို့ သွားပြီး ဒိုင်းနမိုက်များကို တံတားတိုင်များ၌
ချည်နှောင်လေ၏။ စစ်ရထား ခံတပ်သို့ ရောက်ရန် အလွန် နီး

မြန်းဆီစာပေ

ကပ် နေသဖြင့် လျှင်မြန်စွာချည်နှောင်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးရထားသံကို ကြားရလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည်တံတားတိုင်များကို စိတ်မချသဖြင့်
တစ်တိုင်ပြီး တစ်တိုင် ဒိုင်းနမိုက်များစေ့အောင်ချည်နှောင်
လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် နောက်ဆုံး ကျန်နေသော တိုင်ကို
ဒိုင်းနမိုက်ချည်နှောင်ပြီးနောက် တံတားပေါ်သို့တက်ပြေး လေ၏။

ထိုအခါ ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော အင်စပက်
တော်ထိန်ဝင်းနှင့် ဖျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင် မရန်ရှောင်သည်
ဂျမဒါမင်းထင်ကို မြင်တွေ့ပြီး သေနတ်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်
လေ၏။

သို့သော် ဂျမဒါမင်းထင်က မြွေလိမ်မြွေကောက် ပြေး
သဖြင့် သေနတ်ကျည်ဆံ ထိမှန်ခြင်း မရှိဘဲ လွတ်မြောက်သွား

လေ၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းသည် ဂျမဒါမင်းထင် တံတား
အောက်မှ ထွက်လာခြင်းကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိပြီး

“ဗုံး...ဗုံး ပေါက်တော့မယ်”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်လိုက်၏။

သို့သော် သူ၏ သတိပေးချက် များစွာ နောက်ကျသွား
ပေပြီ။ မီးရထားတံတားပေါ် ဖြတ်သန်းသော အခါ အလွန်
ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဒိုင်းနမိုက်များ ပေါက်ကွဲသွားပြီး
ရထားတွဲသုံးတွဲသည် တံတားအောက်သို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

သို့သော် ရထား ချောက်ထဲသို့ မကျမီ အင်စပက်တော်
ထိန်ဝင်းနှင့် မရန်ရှောင်သည် မြေပေါ်သို့ ကံကောင်းထောက်
မပြီး ရန်ချနိုင်လေ၏။

မီးရထားလမ်းနံဘေးသို့ ရောက်နေသော ဂျမဒါ မင်းထင်

သည် မီးခိုးများကြောင့် မိမိရှေ့မြင်ကွင်းကို မမြင်ရဘဲရှိနေပြီး
မီးခိုးလွင့်ပြယ်သွားသောအခါမိမိကို ချန်ခွယ်ထားသော သေနတ်
နှစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအခါမှပင် မိမိ၌ သေနတ် ယူ
မလာခြင်းကို နောင်တရ မိ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ရန်သူများ၏လက်ဦးမှုကြောင့်
ရုတ်တရက်ကြံရာမရဖြစ်ပြီးကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအနောက်
သို့ ခိုင်ဝင်ထိုးချလိုက်၏။ ထိုအခါအင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက
သေနတ်ဖြင့်လှမ်းပစ်သဖြင့်လက်မောင်းကိုထိမှန်သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် လက်မောင်းကို သေနတ်ထိမှန်ပြီး
ကျောက်တုံး နောက်ကွယ်တွင် ပုံးကွယ်နေစဉ် မိမိ ဝံ့ထောင်
စဉ်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခိုင်းနမိုက်ချောင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် အလျှင်
အမြန် မီးရှို့လိုက်၏။

သူ၏ ရန်သူများသည် ကျောက်တုံးအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့

တိုးကပ်လာနေ၏။

အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“မင်းကို ငါသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

ဟုကြုံးဝါးရင်း ရှေ့သို့တိုးကပ်လာ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ရန်သူနှစ်ဦးအနီးသို့ရောက်လာ
သောအခါမီးရှို့ထားသော ခိုင်းနမိုက်ကိုလှမ်းပစ်ပြီး မြေပေါ်သို့
ဝပ်ချလိုက်၏။

ထိုအခါ နားကွဲလှမတတ် ကျယ်လောင်သော အသံကြီး
ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းနှင့် မရန်ရှောင်တို့
ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး မီးခိုးများ ဖုံးလွှမ်းနေရာမှ အနီး
သို့ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာသူမှာ မိန်းမချောလေး မမြမေ ဖြစ်ပြီး
မမြမေက ဂျမဒါမင်းထင်ကို စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ဖက် ထားရင်း

၂၄၆ မင်းမြတ်သူရ

“ရှင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင်

မိုရိုရင်း ခေါင်းကို အသာအယူ ခါယမ်းပြလိုက်လေ၏။ သူ၏

အနီးသို့ အောင်ပွဲခံနေသော ဗလမင်းထင်ခံတပ်အတွင်းမှ လူများ

လည်း ရောက်ရှိလာ၏။

အရာအာလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ

